

DECANVS *16.*
ORDINIS PHILOSOPHICI
IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
HENR. LEONARDVS
SCHVRZFLEISCHIVS, D.
HISTORiarVM PROF. PVBLICVS,
CONSILIARIVS SAXO-VINARIENSIS,
ET BIBLIOTHECAE PRINCIPALIS
DIRECTOR,
SAPIENTIAE AC INGENVARVM
ARTIVM
CANDIDATIS
SALVTEM DICIT,
IISDEMQUE
DIONYSIVM LONGINVM ΠΕΡΙ
ΥΨΟΥC AD FIDEM CODD. A IACOBO TOLLIO
OMISSORVM, RECENSITVM, NOTISQ.
E SCHEDIS B. FRATRIS AVCTVM,
CONSECRAT.

VITEMBERGAE,
TYPIS CHRISTIANI SCHROEDTERI, ACAD. TYPOGR.

DECANVS *16.*
ORDINIS PHILOSOPHICI
IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
HENR. LEONARDVS
SCHVRZFLEISCHIVS, D.
HISTORiarVM PROF. PVBLICVS,
CONSILIARIVS SAXO-VINARIENSIS,
ET BIBLIOTHECAE PRINCIPALIS
DIRECTOR,
SAPIENTIAE AC INGENVARVM
ARTIVM
CANDIDATIS
SALVTEM DICIT,
IISDEMQUE
DIONYSIVM LONGINVM ΠΕΡΙ
ΥΨΟΥΣ AD FIDEM CODD. A IACOBO TOLLIO
OMISSORVM, RECENSITVM, NOTISQ.
E SCHEDIS B. FRATRIS AVCTVM,
CONSECRAT.

VITEMBERGAE,
TYPIS CHRISTIANI SCHROEDTERI, ACAD. TYPOGR.

10.

ORDINIS PHILOSOPHICI
IN ACADEMIA VITTEMBERGENSI

HENRICH LEONHARDUS
SCHWARZFISCHIVS.D.

HISTORIARVM PROF. PVBLCVS
CONSILIARIVS SAXO-VINARIENSIS
ET BIBLIOTHECAE PRINCIPALIS
DIRECTOR

SAPIENTIAE AC INGENVARIVM
ARTIVM

CANDIDATVS

SALVTEM DIGNI

HIDEMOVE

DICTIONARIVM LONGINVM PEF
NOTIC AD HIDEI CODD. A IACOPO TOLLO
OMISSORVM. RECENTIVM NOTISQ.
E SCHEIDIS BEATIS VACTVM
CONSECRAT.

VITTEMBERGAE
TYPIS CHRISTIANI SCHROEDTERI, ACAD. TYPOG.

Magnos Graecia semper et Rhetores, et Oratores, aluit, qui non mediocris eloquentiae famam ad seram usque posteritatem scriptis suis propagare studuerunt. Quotus enim quisque est, qui Periclem fulminantem, stimulosque in animis hominum relinquentem, ignorat? Quem paulo humaniorem praetereunt, aut uis Demosthenis, aut suauitas Isocratis, aut subtilitas Lyfiae, aut acumen, argutiaeque, Hyperidis, aut elegantia Aristidis, aut denique reliquorum, quos passim protulit Graecia, Oratorum uirtutes? At DIONYSIVM LONGINVM adeo etiam, qui distinxerunt inter Oratores, admirati fuerunt cuiusuis saeculi eruditi, ut et ipsum uiuam bibliothecam, spiransque museum, et scripta eius auro contra cara, omniumque admiratione dignissima esse, uere sapienterque iudicarint.

Tametsi vero iste Rhetoris nomine a priscis aliquando insignitus fuit, non tamen ideo arbitrandum est, ingenium eius excellentissimum intra scenam tantummodo scholasticorum substituisse, neque longius progressum fuisse. Praeterquam enim quod orationes ipse scripsit, artem quoque earum conficiendarum composuit, atque in omni denique doctrinarum genere praeclare se uersatum esse, docuit, et comprobauit. Quod neminem inficias iturum esse credo, ac prorsus mihi persuadeo, qui ingenii ipsius monumenta, multo clarissima, quae in manus nostras peruenerunt, legerit, ac peruoluarit. Quantum uero iudicio is ualuerit, documento esse potest incomparabile ueterum Graecorum elogium, qui *νετιμώτατον* eum nuncuparunt. Neque profecto Grammatici cognomen Critici, quo olim Eratosthenes, Apollodorus, Crates Mallores, et Hecataeus quoque Philosophus, prae ceteris compellati fuerunt, fraudi, dedecorique esse poterit cuiquam, cum nemo omnibus numeris et partibus absolutus unquam Grammaticus, sine omnium disciplinarum cognitione, Quintiliano iudice, fieri queat. Quamobrem nullus olim repertus facile

facile fuit Criticus, qui non omne scriptorum genus
haut indiligenter excusserit, Poetas consuluerit, an-
nalia conditores euoluerit, siderum rationes in-
numerato habuerit, temporum doctrinam non me-
diocriter nouerit, modorumque secundum regulas
artis faciendorum, et canendorum, peritiam mira
industria sibi comparauerit, et sapientiae denique
studium cum summa dicendi persuadendique ui fe-
licissime coniunxerit. Ex quibus nemini, ut opinor,
obscurum esse potest, quousque uera germanaque
crisis progrediatur. Etenim bonum Criticum, Poe-
tam, Historicum, Musicum, Astronomum, Chrono-
logum, Philosophum, atque Oratorem, esse debere,
uel hoc argumento confirmatur. Quam iure igitur
meritoque Suidas, uoce Πορφύριος, Longinum no-
strum πολυμαθῆ, καὶ κειπνὸν, nuncupauerit, is de-
mum recte intelligit, qui eum de argumentis, e
Technica, Poesi, Tactica, Historia, Rhetorica, Phi-
losophia, aliundeque petitis, cum laude scripsisse,
non ignorat. Talem proinde, tantumque Criti-
cum Sapientiae Cultoribus in exemplum propono,
neque nudum eum exhibeo, ne scilicet nesciat
posteritas, quanti Polyhistorem hunc Longinum

iste fecerit, qui eum eruditione sua expressisse, ab uniuerſa hac Academia, publico, et ad memoriam poſteritatis inſigni, encomio iudicatus fuit. Quanto autem in pretio eum habuerit B. Frater meus, labores eius, in Longini *περὶ ὑψους* exercitationem ſchedis olim ab ipſo fugitiuis mandati, et nunc primum in lucem emiſſi, Vobisque, Humaniffimi Viri, nuncupati, teſtificantur. Eam itaque ad fidem codicis mſc. bibliothecae, quae Mediolani eſt, Ambroſianae *ἀμαραίτης* in itinere Italico ipſe contulit, deque codice hoc commonuit, quod in charta bombycina manu, ſi non uetuiſſima, ſat iſtamen antiqua, et quidem in forma maioris ordinis, fuerit ſcriptus, atque inter mſſ. litt. N. num. CXCVI. aſſeruat. Et ſi uero ultimam uetuiſtatem non redolet, certum tamen exploratumque eſt, praeclaras nonnullas, nec ab ingenio Graeculorum librariorum profeſtas, in eo haberi lectiones, ut dubitari nequeat, ex alio peruetuſto, et ſatis correſto, codice eum fuiſſe deſcriptum, mirumque omnino ſit, cur Cl. Tollius, quum eandem Ambroſianam bibliothecam excuſſerit, ut ex praefatione ad leſtorem, paginae CCCLX. Longini ſubieſta, obſeruare licet, hunc codicem, nulli

Vati-

Vaticanorum praestantia sua facile cedentem, neque uiderit, neque cum exemplaribus, iuris publici factis, compararit. Animaduenterat etiam Frater meus, fugisse omnium, qui Longinum hucusque notis illustrarunt, oculos editionem Pauli Manutii, quam Venetiis quarti ordinis forma, ∞ DLV. curauit ipse, et, quum prae se ferret titulus libelli, hac opera in Longino cum alia multa praeclare emendata, tum ueterum Poetarum uersus, qui, confusi commixtique cum oratione soluta, minus intelligentem lectorem fallere poterant, notatos esse, atque distinctos, operae se pretium facturum putauit idem frater, si et istum una codicem cum reliquis conferret, praefertim cum ex Graeca Manutii ad Michaellem Syluium, R.S. Purpuratum, praefatione intelligeret, eum ex codice Bessarionis msc. editum, emendatumue fuisse. Ita autem Manutius: Λέγω δὲ Διονύσιον τὸν Λογγῖνον περὶ ὕψους τοῦ λόγου, Ἑλληνα συγγραφέα, καὶ πῶν παλαιῶν καὶ πάνυ δοκίμων ὄντα, ὅς ἐν τῇ περὶ ἡμῶν Βησσαρίωνος βιβλιοθήκῃ κατακειρυσμένος ἀπέκειτο καὶν ὑπὸ σιγῶν τῷ χρόνῳ, ὡς πολλαὶ καὶ ἄλλαι χρησιμώταται βίβλοι, κατεβρώθη, καὶ Φρουδὸς ἐγένετο, εἰ μὴ παρῆσθαι μοι τοῖς ἡμετέροις τύποις αὐτὸν ἀνανεῶσαι. Haecenus ille. De Dionysio ceteroquin, etli ab aliis multa iam

ta iam dicta sint, lectorem tamen nescire uolui, quod Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις auctor uitae Apollonii, Argonauticis huius praefixae, laudarit. Equidem non meminuit G. Langbaenius libri istius, sed asserendum uidetur, eundem esse, atque alterum, quem, περὶ πῶν κειμηλίων inscriptum, ueteres testantur. Neque illud praeterea probauit Langbaenius, Dionysium Phaseliten, & Dionysium Longinum, eundem esse scriptorem. Nam, quod uterque de Antimacho scripserit, hanc rem nondum conficere opinor, propterea, quod diuersos uterque libros de eo literis consignauit. Et Dionysius quidem Phaseli-tes, quum περὶ ποιητῶν commentatus fuerit, non potuit non Antimachi in eo libro mentionem iniicere, quippe qui inter ποιητὰς ὀνομαзоὺς nominatim ab Isaacio Tzetzarefertur. At Longinus λέξεις Αντιμάχου tantummodo edidit, quemadmodum etiam λέξεις Ομήρου, non uero περὶ Αντιμάχου ποιήσεως βιβλία. Quod si tamen quis aliter sentiat, sibi que cum Langbaenio omnino persuadeat, Dionysium Phaseliten, et Longinum, unum eundemque esse, cum hoc quoque scire uelim, Dionysium Phaseliten Charmidae filium fuisse, ac Pindarum emendasse. Vera esse, quae dixi, e Pindari ad Pyth. β', Nem. ζ', et ια', ac Isthm. α', scholiis patebit. Quibus constitutis, strictimque, pro instituti ratione, obseruatis, decem nunc capitibus, ea, quae ad Longinum spectant, absoluam.

CAPVT I.

Longini libellus sitne περί ὕψους inscribendus, uel περί ὕψους λόγος. Κεκίλι. Postumius, Postumus. Τεχνικός καὶ τεχνολόγος quis dicatur. Ita uocati Herodianus, itemque Georgius Choeroboscus. Τὸ κατὰ Πausanίαν λεξικόν. Eustathius corrigitur. Δυνεῖν pro δυοῖν, non tantum θηλυκῶς usurpatur. Δύναμις an naturae semper aequipolleat. Τοῦ Ν ἐφελκτικοῦ usus ἡμαρτημέν. Sophistarum genera. Poeta dicitur Sophista. Veritas diuina. Υποδιαβολῆς usus non necessarius. T. Faber, A. Caninius, E. Schmidius, imprimis Tb. Marsilius notantur. Longinus emendatur, et glossa liberatur.

Ionysii Longini, quem Suidae fide Cassium uocamus, aureolum περί ὕψους libellum recensituris primo de eius inscriptione incidit controuersia. Eam quippe plerique omnes, qui publicum uulgatumque non sapiunt, uerbis ΠΕΡΙ ΤΥΟΥC concipiunt, quemadmodum in nostro quoque, quo usi sumus, codice msc. liquido extat. At P. Manutii, G. Langbaenii, aliaeque editiones eam ΠΕΡΙ ΤΥΟΥC ΛΟΓΟΥ exhibent. Male, inquiunt illi. Praesumitur enim, Rhetorem de non alia, quam orationis sublimitate, acturum esse. Speciosum, fateor, hoc argumentum est. Quodsi tamen eo standum, secundum T. Fabri censuram, nec ipse forsitan Cicero τῆς λογικῆς ἐμπειρίας gustum aliquem habuit, quum suis Rhetoricorum libris titulum *De inuentione Rhetorica*, ut e Quintiliano Priscianoque patet, praescripserit. Haut enim illi necesse fuisset quicquam addere, quum sat facile sit ad intelligendum, Rhetorem dixisse, se *de inuentione* esse acturum.

Sed et nos tamen eruditis uiris assentimur, mss. auctoritatem, quam Tollius quoque laudauit, sequuti. Exponit autem Longinus primo hoc inciso, quod quasi totius operis praefatio est, se ad scribendum hoc opusculum sub lectione alius de eadem materia Caecilii Rhetoris commentarioli ualde imperfecti a Terentiano suo esse excitatum. De Caecilio Rhetore, quis fuerit, satis dixerunt interpretes. Ipsa uox κακίλιος apud Graecos una est τῶν διττογράφων, quod accidit multis quoque aliis nominibus Romanis. Tollius per diphthongum primam uocis syllabam scribit: Sed msc. Ambrosian. editionesque aliae cum Manutiana huic lectioni repugnant. Neque saepius apud Plutarchum aliter hoc uocabulum scriptum reperitur. Deinde eodem modo apud Dionem Cassium editur, ubi p. DCCCXXXIX. b. ed. Leunclauianae R. Stephanus nihil mutandum esse in notis suis rectissime censuit. Terentianum illum, cui suum inscripsit scriptum Longinus, paulo inferius ἄνδρα πολιτικόν uocat, unde apparet, in republica administranda uitam eum consumfisse. Plura de eo non liquent. Interim, si Vossio suffragamur de Poetis Latinis p. XLVII, intelligitur haut dubie Terentianus Maurus, Latine doctus, et iudicio acri praeditus, cui quasi fasces submittit, et iudicandi partes ultro tribuit ac defert Longinus. In msc. Ambr. Ποσούμιε φλωρεντιανὲ legitur. Hinc aliquando ex hac scriptura coniectura mea erat, Ποσούμιε φλ. Τερεντιανὲ commodè legi posse. Malim enim tunc Ποσούμιε scribere, quam Ποσούμιε, quoniam *Postumus* praenomen, *Postumius* gentis est nomen. Iulius Paris, ut doctioribus uidetur, uel quicunque Valerii Maximi, ut uolunt, librum X. in epitomen redegit, Postumi Cominii Arunci, et Postumi Aebutii Eluae meminit,

nit, deindeque ait, *Quae olim praenomina fuerunt, etiam cognomina sunt, ut Postumus, Agrippa, Proculus.* Idem tradit C. Sigonius de nom. Rom. libro. Vt igitur Titus Fl. Vespasianus: ita Postumus Fl. Terentianus recte dicitur. Orthographia uocis *Postumus* incerta est. Eam tamen, quam nos sequimur, approbat etymologia, siue haec uox ἀκροθετικὸν sit aduerbii *post*, siue adiectiui *posterus*. Quin etiam, si ab *humo* omnino derivandum est uocabulum *postumus*, nouimus tamen priscos *umus* scripsisse sine aspiratione, quod etiam Boschius ad Petronii Cap. LXXV. obseruauit. Praetereo nostrae scripturae fauentes lapides et numos. Nec tamen nescire lectorem uolo, Graecos sibi non constare. Suidas scribit ποσοῦμⓄ. Theophilus Paraphrastes iur. instit. t. XIII. de tutelis, ποσοῦμοι δὲ οἱ μετὰ τὴν ἡμετέραν τικτόμενοι τελευτήν. At Clemens Alexandrinus lib. III. εἰρωμ. p. CCCCXCVI. ed. Morell. ποσοῦμου meminit. Haec de recta priorum duum nominum scribendi ratione dicta sunt, quanquam erunt, qui stolide haec ridebunt, aut superuacanea iudicabunt, homines, nescio quibus, occupati. Non multo post τεχνολογίας Longinus meminit. Ea hoc loco παχυλῶς dicitur ἅπας ὁ περὶ τέχνης ἢ παιδείας ἐλευθερίου λόγⓄ. Ο τεχνολόγⓄ enim, uel τεχνικός, est, qui circa προπαιδεύματα et artes liberales, inprimisque circa τὰς λογικὰς, Grammaticam, Logicam, Rhetoricam uersatur. Quamuis iam Stoici, ut e Diogenis Laertii Zenone apparet, Grammaticam artibus ingenuis non annumerent, τεχνικοῦ tamen & τεχνολόγου nomina ad penulam abierunt, coeptumque est, ita uocare Grammaticos. Eustathius ad Iliad. B. p. CCCLXIIIX ed. Rom. φθῆρες δὲ, inquit, καὶ δίκροι λέγονται, ὡς δηλοῖ Πασανίας ἐν τῷ κατ' αὐτῶν λεξικῷ. Ἡ δὲ γραφὴ τῆς

παραληγούσης τῶν Φθισίων διάφορον κατὰ τὸν Χοιροβοσκόν.
 (1) γὰρ πλείους διὰ διφθογγου γράφουσιν αὐτὸ, ὁ δὲ τεχνικός,
 Φησί, διὰ τοῦ Ι, τεχνικὸν λέγων τὸν Ἡρωδιανόν. Emenda hic
 obiter in EVstathio, ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ. Ita ab eodem
 ad Iliad. Ω. p. ∞ CCCLXI. Timotheus Tragicus ἐν τῷ
 κατ' αὐτὸν Κύκλωπι, & ad Iliad. Β. p. CXXCV. EVripides
 ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Ἰφιγενείᾳ afferuntur, ne nimirum Pausa-
 niae Lexicon cum aliis, aut Timothei et EVripidis cum
 aliorum Tragicorum Cyclope et Iphigenia confunderen-
 tur. Verum EVstathii locus ea a me fini allatus est, ut
 exinde pateat, Herodianum a Choerobosco ἐξόχως Te-
 chnicum esse uocatum, quemadmodum uice uersa ab EV-
 stathio passim quoque Georgius Choeroboscus ita nuncu-
 patur, ut, quando non semel τὸν τεχνικὸν Georgium laudat, et
 ad Iliad. Α. pp. XIII. & CVII. πρὸς τὴν τέχνην τοῦ γεωργίου
 prouocat. Non procul his uerbis lege ΔΥΕΙΝ, non, ut
 uulgo editur, δυῖν, auctoritate msc. Ambr. Infra etiam
 aliquoties ita legendum est, si codicem hunc msc. sequi
 uolumus. Quidni autem sequamur, cum infra msc. Vati-
 canus quoque eodem modo legat? At, inquis, Angelus
 Caninius, E. Schenidius, aliique nonnulli et Grammatici
 et Lexicographi τὸ ΔΥΕΙΝ sequioris tantum sexus esse uo-
 luerunt. Quid tum postea? Contradiciunt enim huic o-
 pinioni ueteres Technici. Heraclides sane apud EVstath.
 ad Od. Φ. p. ∞ DCCCCVII. δηλοῖ, τοὺς ἀττικοὺς τὴν οἰ δί-
 φθογγον εἰς τὴν ΕΙ μεταποιεῖν, τὸ ΔΥΘΙΝ λέγοντας ΔΥΕΙΝ, καὶ τὸ
 ΟΙΚΟΙ ΟΙΚΕΙ, καὶ τὸ ΠΟΙΟΣ ΠΕΙΟΣ. Nec aliter Suidas: ΔΥΕΙΝ.
 ΠΟΛΥΒΙΘ, ΑΠΕΛΘΕΙΝ εἰς πόλιν, ἢ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπέιχε. Καὶ
 αὐθις, Δυεῖν προελέσθαι θάτερον ἢ τὸ, ἢ τό. Sequitur, τῇ δυνά-
 μει δὲ κυριωτέρου. Interpres reddidit, *At natura certe prius.*
 Non placet haec metaphrasis. Noui et ipse inter ordinem
 doctri-

doctrinae et naturae a Philosophis distingui: Sed hoc non facit ad hunc locum. Potest enim quid τῇ δυνάμει sua esse prius, quod natura sua est posterius. Sane Rhetoricam addiscere, natura prius est: at eam in succum uertere & sanguinem, τῇ δυνάμει quidem est prius, natura uero posterius, quemadmodum omnis quoque theoria natura sua prior est, τῇ δυνάμει uero praxi posterior. Redderem ergo, *At VALORE certe prius.* Mox παρέλιπεν legitur, sequente consona littera, quum ἡ τέχνη requirat παρέλιπε. Monebo hoc, adnotaboque infra similia exempla, non semel. Hoc tantum semel dicam, fatendum esse, recentiores paululum Graecos, si codicum, quos hodie habemus, scripturam fideliter sequimur, saepe non attendere, quo loco τὸ Ν ἐφελευσικὸν addendum sit, quoue minus. Fundamento niti Grammaticam hanc notam deprehendes, si praeter alios legeris τοὺς ὁ, Pausaniam, et Onofandrum, eaque, quae hac de re ad Onofandrum Porrus annotauit. Verba illa, Εἰ τι δὴ δοκοῦμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι χρήσιμον, posita sunt ὡς ἐν ἀντιθέτῳ. Terentianus uidelicet ἐν πράξει uersabatur, ut solent, qui rempublicam gubernant: Rhetor uero ἐν θεωρίᾳ. Intellico per Rhetorem, quomodo Longinus olim uocatus fuit, non πολιτικὸν τινα ἄνδρα, ut Iulius Pollux, et Suidas in uoce, ῥήτωρ: Sed, qui alias Sophista uocabatur. Iam duo erant Sophistarum genera, alterum Rhetoribus affine, de quo Philostratus, alterum Dialecticis. Hoc ueterum auctoritate iam probauit Adr. Turnebus Aduers. lib. III. cap. II. Scholiasta Pindari ad Isthm. ἐ. σοφιστὰς καὶ σοφούς etiam dictos olim fuisse Poetas asserit, et notum est oraculum, σοφὸς σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' ἐρεπίδης, κ. τ. λ. Nos intelligimus Sophistas, genus Rhetorum, qua ratione a-

pud Suidam Theon uocatur σοφιστὴς τῶν λόγων ῥητορικῶν. ἀνιστησοσίαν sapit, quando Th. Marsilius ad Sueton. Vespas. Cap. XIIX. Rhetores et Sophistas in iure ciuili passim coniungi docet, quod Rhetor Latine, Sophista uero Graece docuerit. Nam etiam Isocrates a Philostrato quidem Sophista, a Dionysio uero Halicarnassensi Rhetor uocatur. Eodem modo Caecilius Athenaeo lib. VI. p. CCLXXII. ed. Commel. uocatur Rhetor, Suidae uero ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν Πρώμῃ. Quid multa? Rhetor notat eum in iure, qui Rhetoricam, Sophista eum, qui dialecticam discipulis tradebat. Negat tamen prius Erasmus Schmidius ad Pind. πυθ. δ. p. CXCI. Rhetoremque et Oratorem differre putat, ut *ἀγρον* et *panem*. Contradicit ei auctor dialogi de Oratoribus, quem Cornelium Tacitum esse plane credimus, quando ait, *Ipforum quoque ORATORVM paucissimi praecepta RHETORVM, aut Philosophorum placita, cognouerant, id est, neque Rhetores, neque Sophistas, audiuerant. Idem haut paulo postea, Exspectantur, quos Rhetores uocant, quorum professio quando primum in hanc urbem introducta sit, quamque nullam apud maiores auctoritatem habuerit, statim audietis.* Huc adde Censorium edictum Cnaei Domitii AEnobarbi, et Lucii Licinii Crassi CESS. quod apud Suetonium de claris Rhetoribus lib. I. ita incipit, *Renunciatum est nobis, esse homines, qui nouum genus disciplinae instituerunt, ad quos inuentus in ludos conueniat, eos sibi nomen imposuisse Rhetoras.* Rhetori & Sophistae Tertullianus addit etiam Grammaticum, ut προπαιδευματα λογικά adessent omnia, quando in *De pallio* ait, *Primus informator litterarum Grammaticus, et Rhetor, et Sophista.* Sed de hoc hactenus. Sequitur mox, τί Θεοῖς ὁμοίον ἔχομεν. Manutius ἔχο-

μεν legit. Hoc κοινότερον, illud est αττικώτερον. Loco εἶπε msc. Ambr. εἶπας legit. Nec alia codd. Vaticc. est lectio. Fortasse ἀπεκρίθη, aut simile uerbum excidit. Veritas porro, quod diuina sit, et DIs nos reddat similes, θυγάτηρ Διός a Pindaro Olymp. 1. uocata est. Nos pergimus ad illa uerba, οὐκ ἐξ ἑνός, οὐδ' ἐκ δυοῖν, pro quibus in msc. Ambr. exaratum est, οὐκ, οὐδ' ἐκ δυεῖν. Latine diceret, Vix, aut ne uix quidem, e duobus membris. E glossa ergo uidentur uerba illa, ἐξ ἑνός, in textum esse illata. Negatiuis particulis eodem fere modo usus est Dio Prusaensis Orat. XXX. quum ait, Καὶ τῶν παραπλησίων βέβαιον οὐδέν, οὐχ ἓν ἐστὶ. Pro τὰ τε πράγματα msc. Ambr. τὰ τε τὰ πράγματα agnoscit. Manutiana editio etiam ὑποδιαστολήν in uoce, τὰ, τε ponit, quae tamen non erat necessaria. Sic et Aldus P. fecit, ut passim ex eius edd. liquet. Imo etiam in Morelliana, quod magis mirere, editione αἱ, τε adhuc legitur apud Dion. Chrysost. Orat. XII. p. CCV. Sed haec, quum minutiora sint, quemadmodum et illa, quod διεφόρησε requirat Technicus, et, quod interpretes uerba, τὰ παραπλήσια, Latine non reddiderit, monuisse breuibus sufficiat.

CAPVT II.

Βάθρον quid sit Rhetori. Platonis stilus. Natura quid possit. Versus occultantur aliquando in prosa. Boilauii emendatio reiecta. Interpres notatur. T. Fabri correctio approbata. Ανεξμάτις. Alia in Longino notata. Sensus prisci cuiusdam Tragici uersuum suppletur. Κεκραγένας de aquilone. Venti remugiunt. Alia de borea. Gorgias primus dixit, προβάλλετε. De eius scriptis. Αντίοχος ὁ Θεός. Insepulta sepultura. Sophoclis uersus quomodo apud Longinum legendi. Ομως, saltim. Εἰκότως, aliaque aduerbia solitarie posita.

In

IN antecessum haecenus Longinus dixerat, quibus motus causis, quicquid hoc libelli est, composuerit: iam ipsam ingressus viam sectione II. disquirat, naturae ne potior sit habenda ratio, an artis, in consequenda orationis sublimitate. Sublimitatem statim ab initio βάθος vocat, quod Cicero *elationem atque altitudinem orationis* dixit. Tacitus de Oratoribus dialogo *altitudinem* stilo Platonis adscribit. Πλατύτητα eam appellant, qui apud Suidam aiunt, Πλάτωνα αὐτὸν κληθῆναι, ὡς πλατὺν ἐν λόγοις ὄντα. Sed περὶ τοῦ βάθους iam loquendum, quod τοῦ ὕψους est synonymum. EVstath. ad Od. P.p. DCCCXXII. τὸ δὲ, inquit, βαθείης βένθεσιν ὕλης δηλοῖ, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ ὕδατι τὸ βένθος λέγεται, καὶ τὸ βάθος, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ξυλόχου καὶ πολλοῦ δάσους. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ στρατηγικῆς ἐκτάξεως, (Vid. Bud. Comm. p. CCCLXXIII. et DCXXXI.) ὑπονοεῖται δὲ καὶ ἐπὶ μεγέθους πόλεως, ὡς δηλοῖ τὸ, Κατέδου Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν. Ἐπὶ βάθους γάρ τὸ καταδύναι. Sic βαθυλήϊον apud Homerum ἐπιθετικῶς λέγεται τὸ ὑψηλοῦς καὶ εὐτραφέης ἔχων σάχυας secundum eundem Homeri interpretem ad Iliad. Λ. p. DCCCLXII. Suidas, ΒΑΘΥΤΕΧΟΙΝΟΝ, ὑψηλὰς χοίρους φέροντα. Sunt tamen, qui per τὸ βάθος profunda potius et recondita orationis sensa, quam sublimitatem, volunt intellecta. Sequuntur obiicientium uerba, γεννᾶται γὰρ, Φασὶ, καὶ ἐξῆς. Msc. Ambr. Φησὶ legit, quod non plane reiecerim. Potest enim esse, ut nomen auctoris, apophthegmate hoc usi, exciderit. Cuius autem id esse reputem, nisi sit Pindari, dicere in praesenti non habeo. Saepe enim ille Poeta naturae primas, secundas, tertias tribuit. Ita inquit πυθ. β'. Γένοι', οἷός ἐστι, μαθών. Et Nem. α'. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι Φυᾶ. In primis autem id fecit Olymp. θ. quod Tollius iam notavit, et Nem. γ'.

συγγενεῖ δέ τις
 εὐδοξία μέγα βεῖθαι,
 ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
 ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὐ ποτ' ἀτρεκέι
 κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
 δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

AVt hunc, aut illum locum, Longinus ante oculos habuisse uidetur, aut utrumque, quum haec scriberet. Nec mirandum est, cur iisdem uerbis non usus sit Rhetor. Mos enim est Graecis scriptoribus saepe, Latinisque, sufficientem tantum auctoris sensum, non ipsa uerba, repraesentare. Exempla sexcenta sunt tum apud alios, tum apud Athenaeum, Eustathium, Suidam, et ipsum infra apud Longinum. Paulo post quid δειλότερα καθίσταται notet, optime docet Suidas in δειλία. Pro ὑφέσθηκεν requirunt Grammaticae regulae ὑφέσθηκε. Sed haec minoris sunt momenti. At in illis uerbis, ὡς ἐπικινδυνότερα αὖ τὰ ἐφ' ἑαυτῶν, eruditi in diuersas abeunt sententias. Boilauius τὰ πλοῖα excidisse putat, eumque sequitur Tollius. Msc. Ambr. legit αὐτὰ, quod sequitur T. Faber. Rectissime. Neque enim, qui aliter legunt, capiunt Longinum. Αὐτὰ illa, ut ad oppositam a Tollio quaestionem respondeam, sunt αἱ ποσότητες, καὶ ὁ ἐφ' ἑκάστου καιρὸς, ἔτι δὲ ἡ ἀπλανεστάτη ἀσκησίς τε καὶ χρῆσις. Haec quidem omnia natura etiam fieri possunt. Αὐτὴ γὰρ πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως σοιχείον ἐπὶ πάντων ὑφέσθηκεν, omnium rerum, non earum tantum, quae in sublimitatis censum referuntur. At Rhetor praeterea τὴν τοῦ λόγου ποιότητα καὶ μάθησιν μετ' ἐπισήμης magis considerat. Nihilominus methodus, siue ars ea προσορίσαι potest, ita enim plane cum Fabro legendum est, hoc est, determinare, quatenus iis Rhetorem uti oporteat. Supra dixerat

B

Longi-

Longinus, aduersarios dicere, τὰ φυσικὰ ἔργα ταῖς τεχνολογίας κατασκελετεύεσθαι. Iam respondet, ut et e sequentibus patet, naturam, naturaliaque illa, quae τὰ δωρητὰ alibi uocat, et frenis indigere, et calcaribus. Id si minus fiat, utrinque imminere periculum. Naturalia enim illa dona, τὰ αὐτὰ omnia, si humi infirma infractaque serpant, neque accedat methodus, et ars, quae illa corroboret, discrimini ait esse obnoxia, quemadmodum etiam eadem contrario modo, si sublime petant, atque in solo impetu rudique consistant audacia, aleae sese exponant. Hic genuinus Longini sensus est, a quo multum abludit Tullius. Vocat Longinus τὰ φυσικὰ ἔργα ἀσκήρικτα ἢ ἀνερμάτιστα. Suidas, ANEPMATICTON, ἀσκήρικτον, ἄοπλον, ἢ παρασάλευτον. Ita enim legendum est pro ἀπαρασάλευτον. Eustathius ad Iliad. A. p. CXL. οἶδαμεν δὲ καὶ τῖνα πλοίου ἐνθῆσιν ἔρμα λεγομένην, ὅπερ ἢ μὴ ἔχουσα ναῦς ἀνερμάτις λέγεται. Ibidem exponit etiam, quatenam fuerint illa ἔρματα νηῶν, quod facit etiam ad Od. E. p. DXXXIV. Possint etiam e Suida uerba illa, ἀσκήρικτα ἢ, e glossa illata uideri. Pro ἀνερμάτιστα msc. Ambr. ἀνερμάτισιν legit, quod forte in ἀνερμάτις ἀν reformandum est. Postea alludit Longinus ad notum Isocratis effatum. ὅτι γὰρ, inquit Suidas in ΕΦΟΡΩ, τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὁ ΕΦΟΡΩ ἦν ὑπτιος ἢ κωθεός, ὁ δὲ Θεόπομπος συνεχῆς ἢ Φορᾶς μεσός, ὁ Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλινοῦ δεῖσθαι, τὸν δὲ ΕΦΟΡΩν κέντρου. Deinde Longinus docuit, quod et illi, qui natura sunt χαμαιβάμονες, et illi, qui natura ἀεροβατοῦσι, τῆς ἐπισήμης ἐνδειαν ἔχουσι, quemadmodum prudentia in omni felicitate, siue ea magna sit, siue minor, requiritur. Post τῶν λόγων εἰποιμεν in msc. Ambr. signum lacunae appositum est, cui in margine adiiciuntur haec uerba, Ενταῦθα ἐλλείπει περὶ ἐν φύλλον.

In Manutiana editione ita legitur, τῶν λόγων εἶποι * * *
 μὲν. ὡς ἡ μὲν * * * Sed hanc quidem sectionem totam
 iam habemus msc. Vaticani primi beneficio in Tolliana
 editione. Sequens sectio capite caret. In Tragici Poe-
 tae loco recte putat tres quatuorue uersus periisse T. Fa-
 ber. Eorum sententia ipsi quidem non apparet : Ego e-
 am hoc modo repraesentare auderem,

Ἡκω λιπῶν τε Θρακίαν καὶ στρυμόνα,
 Ἡκω δ' αἰμάτων ἐξέμων πρὸς οὐρανὸν,
 Εμοῦ δὲ πνοιαῖς πείθεθ' Ἡφαίστου κράτῳ,
 Ἡν τοῦμοῦ ἐξίωσιν αὐλητηρίου.
 Δειλοῖς τε θνητοῖς τοῦτ' ἂν ἢ διὰ φροντίδος,
 Καὶ μὴ κ. τ. λ.

Loquitur Boreas uentus, quemadmodum apud AEschy-
 lum βία καὶ κράτῳ. Versum, Καὶ μὴ καμίνου χῶσι μάκισον
 σέλας, eleganter expressit Tibullus lib. I. principio,

Et meus exiguo luceat igne focus.

Ita enim legere malim cum Scaligero, quam cum Barthio
 lib. III. cap. XI. Aduers. *adsiduo*. μάκισον in κάκισον mu-
 tant quidam libri, neque Tollius plane eam lectionem re-
 iicit, quae tamen ἀπροσδιόνυσος est, et in legem Pediam
 peccat. In ultimo uersu, κέκραγά πω noster codex legit.
 Sed Manutius edidit, κέκραγ' εἶπου. Posset eius loco legi, κέ-
 κραγ' οὐπω. Κέκραγα de aquilone καταχρηστικῶς quidem,
 nec tamen plane inepte. Est enim uentus uehementissi-
 mus. Consulantur, quae Ez. Spanhemius ad Callim. p.
 CCCXLIV. obseruauit. Eodem modo Horatius lib. III.
 Od. X.

*Audi, quo strepitu ianua, quo nemus,
 Intra pulcra situm tecta, remugiat
 Ventis?*

Sed κεκράγεται μέλῳ plane est frigidum. Tamen de pinu uento agitata Catull. Epigr. III.

Loquente saepe sibilum edidit coma.

Nempe uero, quia Poeta hunc uentum antea αὐλητὴν uocauerat, qui ab Hieronymo *scopa uiarum* dicitur: ideo eum hoc loco denuo *mugientem Strymonia mele* introducit. Postea Gorgiam ridet Longinus. De eo plures plura dixerunt. Princeps ex omnibus ausus est, in conuentu poscere, qua de re quisque uellet audire. Vid. Cicero lib. III. de Orat. et lib. II. de fin. bon. ac Plin. lib. XXXIII. Cap. III. Hodie duae adhuc eius orationes in nostris sunt manibus, quarum tamen altera, ὑπὲρ Παλαμήδους ἀπολογία, an Gorgiae sit, ualde dubitat V. C. Fuluius Vrsinus in Virgilio cum Graecis Scriptoribus collato, p. CCCLXXXVI. Eiusdem Εὐκώμιον εἰς Ἡλείους memoratur Aristoteli lib. III. Rhetor. p. CIII. ed. Vasosan., ubi etiam de eo plura. Neque haec monuissem, nisi uiderem, silentio ea esse inuoluta ab eo, qui de Graecis scriptoribus in *bibliotheca* sua alioqui docte satis fuseque egit. Porro quemadmodum Ἐέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς fuit dictus a Gorgia: ita eodem modo Ἀντίοχος ὁ Θεός e Graecis historiis notus est. Idem sicuti γύπας ἐμψύχους ἰάφους uocauit: ita Cicero I. Philipp. *insepultam sepulturam* dixit. Huc pertinet et illud, *Vitam sine litteris uiui hominis esse sepulturam.* Versus Sophoclis integri habentur in Cic. Epist. ad Attic. lib. II. ep. XVI. In emendate eos in Longino legi ad Aristophanem iam monuit Q. Septimius Florens Christianus. Tollius οὐ μικροῖς μὲν legit. Ego aut omnino e Cicerone locum emendarem, aut uulgatam lectionem retinerem, explicaremque eam eodem modo, quo id fecit ὁ πάνυ Salmas. in exercit. Plin. p. DCCCXXXIII.

DCCCXXXIII. ed. Paris. Pro Φορβειᾶς mscr. Ambr. Φορβειᾶς legit. Nec damnanda est haec lectio, quum et Suidas ita scribi testetur. Paulo ante Φλοιώδης γὰρ ἀνὴρ, idem msc. legit. Volunt esse senarium, Μεγάλως ἀπολιθαίνειν, αἰμάρτημ' εὐγενές. Verum in msc. Ambr. et in Vaticanis duobus, ut Tollius notauit, legitur meo iudicio rectius, Μεγάλως ἀπολιθαίνειν ὅμως εὐγενές αἰμάρτημα. Ita ὅμως per Latinorum *saltem* est exprimendum. Deinde legendum, καὶ δῆποτε, *et tandem*, non, ut in msc. Ambr. erat, καὶ μήποτε. De prouerbio, οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ξηρότερον ὑδρωπικοῦ, agit Adrianus Iunius in adagiis a se collectis. Paulo post ἀντικρὺς ὑπεναντίον recte scribitur, neque lectio illa a Fabro sollicitanda erat. Αντικρὺς enim hoc loco plane notat Φανερώς, quemadmodum Eustathius eam uocem ad Iliad. η. et ad Od. φ. p. ∞ DCCCCXV. aliquando sumi docet. Pro ὑπὸ περιεργίας in msc. Ambr. ὑπὸ περιεργασίας legitur. Recepta tamen lectio alterius apici apposita est. At τροπικὸν ne uertas cum msc. Ambr. in ῥοπικὸν per ο μικρόν, quasi παρὰ τῆς ῥοπῆς uox deriuetur. In fine huius sectionis aduerbium εἰκότως solitarie positum reperitur, quod elegantiae Graecae est. Eodem modo Thucydides lib. I. Ὑπὸ γοῦν τοῦ Μήδου, inquit, δεινότερα τούτων πάχοντες ἠνείχοντο, ἢ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι. Εἰκότως. Τὸ γὰρ παρὸν αἰεὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις. Sic τὸ *falso* usurpat Cornelius Nepos Alcibiad. Cap. IX. itemque τὸ *frustra* et *nequaquam* Liuius, Valerius Maximus, alique, de quo fuisse differuit ad Liuium eruditissimus Io. Fred. Gronouius.

CAPVT III.

Ελεγκτικός. *Non scribendum elenchticus. Isocrati λόγος παραγραφικός πρὸς Καλλίμαχον uindicatur contra F. Ursinum.*

Διὰ, per, cum accusativo. Metalepsis. Oculi αἰδοῦς οἰκη-
τήρια. Κορυβαντιάων. Suidas correctus, Κρίσις nobilissima
pars Grammatices. Vera laus Is. Casauboni. Ανάστημα quid
sit. Τὸ γαῦρον. Delphines γυροί. Lectio Marcelli Sidetae
expenditur. Omnibus placere difficile. Επήβολος. Αδρότης,
sublimitas. Longinus passim corrigitur.

IN sectione III. non procul ab initio pro ἐλεγκτικώτατος
in msc. Ambr. est ἐλεγκτικώτατος contra usum, et Lon-
gini mentem. Ελεγκτικός apud Homerum, ut notant ma-
gistri Graeci, ἐπὶ ὕβρεως κεῖται, ἢ ἐν ἴσῳ τῷ καταιχύνειν. Α-
νορθογραφησία est, si Latine *elencticus* scribitur. Post ἐ-
λάττοσι παρέλαβεν abest uox ἔτεσιν in msc. Ambr. quam
sensus tamen requirit. Quot Isocrates annos dicatur o-
rationi Panegyricae elaborandae impendisse, satis aliun-
de notum est. Vocatur ab Athenaeo ὁ τῶν ῥητόρων αἰδη-
μονέστατος. De eius λόγῳ παραγραφικῷ πρὸς Καλλίμαχον
noto, quod Fulv. Ursinus in Virgilio cum Graecis scripto-
ribus collato p. CCXXX. Harpocratonis in uoce ῥίνων au-
ctoritate stilique diuersitate commotus eam orationem
Isaeo tribuat. At ego mss. Isocratis auctoritatem sequar,
cum stilum praecipue ab Isocratico abiisse non possim per-
spicere, et in Harpocratone mendum inesse reputem
potius, quum etiam scholia Comici ad νεφέλ. p. CLXXXVIII.
Ισοκράτους πρὸς Καλλίμαχον παραγραφὴν laudauerint. Pro
κατ' ἀνδρείαν msc. Ambr. κατ' ἀνδρίαν legit. Vtraque lectio
ferri potest. Nam et ἀνδρία scribitur infra p. LXIV. ed.
Toll. Δι' ἓνα ἄνδρα expone per unum uirum, ut τὴν δια αἰ-
τιατικὴ sequatur. Sic Eustathius ἐν σημασίᾳ τοπικῇ apud
Homerum annotauit διὰ δῶμα ad Od. η. et διὰ δώματα
ad Od. ο. Etiam διὰ σόμα ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ διὰ σόματος
notauit Scholiasta Oppiani ad lib. II. Αλιευτ. uers. DLVII.
p. CIII.

p. CIII. Loco Ερμονεράτην msc. Ambr. Ερμονεράτη legit, quomodo Αριτοφάνη ἢ Σωκράτη dixit Plato. Sed de his egit H. Stephan. paralip. Grammat. p. CXXXIV. Mox in msc. Ambr. legitur, Διὰ τοῦτ' αὐτὸ τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο. Mallem equidem, Διὰ τοῦτ' αὐτοῦ τὴν τυραννίδα ἀφείλοντο, legere. Deinde ibidem in illis uerbis, Καί τοι τί δῆ, desunt priores duae uoces. Fortasse prius fuerat, τί δὲ δῆ. Potuit enim aduersatiua a sequentibus similibus litteris fuisse consumpta. Placet etiam haec lectio, quia καί τοι linea uix interiecta repetitur. In Xenophontis uerbis pro μεταστρέψαις legitur tantum in msc. Ambr. στρέψαις. Oculi ὅτι αἰδοῦς οἰκητῆριον, demonstrat Eustathius ad Iliad. N. pag. CMXXIII. Scilicet, quia nulla ex parte corporis maiora animae indicia elucet, quam ex oculis, ideo omnis olim adfectus habiti sunt testes. Vide Adamantium Sophistam περὶ ὀφθαλμῶν, et, quae C. Barthius ad Claud. in nuptias Honorii et Mariae, uers. VII. fusissime annotauit. Per μετάληψιν uero παρθένης hoc loco κόρην denotat. Metalepseon exempla qui plura cupit, euoluat Ioannis Pedasimi scholia Graeca in Theocriti, seu quicumque eius auctor est, Syringa. Postea uerba, Διόπερ Ομηρὸς τὸν, absunt in cod. Ambros. Locus Homeri extat Iliad. A. uers. ccxxv. ubi Achilles Agamemnonem ita alloquitur. In Longino περὶ τοῦ ἰταμοῦ legere malim. Φώριον quid sit, Suidas late docet, ubi uide. Κατέλιπεν, quemadmodum supra quoque hac in sectione ἔγραψεν, ultimam litteram habet superfluum. Pro, τῇ σπάρτῃ, καθεύδειν in msc. Ambr. est, τὴν σπάρτην, τὸ καθεύδειν. Mox τὸ φάναι Manutius legit rectius. In fine huius sectionis habetur, Πρὸς τὸν αἰῶνα ἅπαντα. At Manutius ultimum uerbum ad sequentem retulit sectionem, et τελείαν σιγμὴν post uocem αἰῶνα posuit. Eadem distin-

distinctio in msc. Ambr. extat, nisi quod praeterea ibi uox ταῦτα, sequentis tmematis principium, desideretur. Interim tamen negari non potest, quod πᾶς ὁ αἰὼν tam sect. IX. quam saepius alibi dicatur a Longino, ideoque uulgatam lectionem sede sua mouere religioni nobis ducimus. Sectione V. statim sub initio Rhetores sui temporis κορυβαντιᾶν Longinus ait. Secundum EVstathium ad Dionysium τὸν περιηγητὴν, Κορυβαντιᾶν ἔστι τὸ μετ' ἐκστάσεως ἐνθουσιᾶν. Aristophanes σφηξίν,

Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἔτερόν, ἢ κορυβαντιᾶς.

Scholia ibi p. CDXXXII. κορυβαντιᾶς, μάλινη. Consule de eadem uoce omnino Suidam, in quo male legitur ille epigrammatis uersus,

Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χαλκήρεα ῥόπτρων.

Lege, metro postulante, χάλκεα. Deinde late de hac uoce post alios egit Cl. Salmas. ad Solin. p. ∞ LXXXVI. Mox γενέσθαι Φιλῆι legit msc. Ambr. non, γίγνεσθαι. Pro, Αἱ μεταβολαὶ καὶ αἱ ὑπερβολαὶ Manutius tantummodo, Αἱ ὑπερβολαὶ, msc. uero Ambr. Αἱ μεταβολαὶ tantum legit. Statim post pro, Εκφεύγειν ἂν δυναίμεθα msc. Ambr. ὀριστικῶς legit, Εκφεύγειν δυνάμεθα. Sequenti sectione VI. pro ἔσαι δὲ msc. Ambr. ἔστι δὲ legit. De κρίσει nobilissima Grammatices parte late egit Ianus VVouerius in politissimo *De Polymathia* tractatu Cap. XVI. Etiam Isaacus Casaubonus, quum perfectum sibi Criticum sumisset informandum, docuit, tribus potissimum eum inniti debere, iudicio nempe in tractandis ueterum mss. magno, magna eruditione, nec mediocri usu. Sed illius uiri laborem nobis fata inuiderunt, quo in Graecis litteris a IIII. usque post natum Seruatorem saeculo, si fortasse unicum excipias EVstathium, maiorem habuimus neminem. Nos
iam

iam ad sectionem pergimus VII. In ea pro, Φαντασίαν ἔχοντα, msc. Ambr. legit, Φαντασίαν ἔχει δὴ, quae plane uera est lectio. Mox idem pro ἀναπτυσσόμενα non aeque recte legit ἀναπιπτόμενα, quae uox e genuina Longini scriptura, ἀναπτύττομενα, detorta est. Deinde mallem ὅλως εὐρίσκοντο rescribere, quam uulgatum ἄλλως retinere. γὰρ ὅν τι παράσημα quid sit, Tollius dixit. Vocem παράσημα in ἀνάσημα msc. Ambr. mutat. Nec damno plane hanc lectionem. Ἀνάσημα enim et παράσημα unum idemque sunt. Suidas, cum inter ἀνάσημα ἡλικίας καὶ ψυχῆς distinxisset, pergit, Ἀνάσημα δὲ ψυχῆς τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. γαῦρον uocatur hoc ἀνάσημα, nec epitheton istud hoc loco est in uitio. Idem de delphinibus, si cl. Io. Alberti Fabricii coniectura uera est, usurpatur Marcello Sidetae περὶ ἰχθύων fragmento, uersu XXXIX.

καὶ γαυροὶ δελφῖνες, αἰεὶ ναύτησιν ἐταῖροι.

Primo scribendum erat γαῦροι. Deinde non uideo, cur Morelli lectio γυροὶ reiiciatur. Ouidius lib. II. Metamorph.

- - Nec te super aequora curui

Tollere consuetas audent delphines in auras.

Propert. lib. III. Eleg. XV.

Curuaque Tyrrhenos delphinum corpora. --

Vnde et Φριξαυχένες uocantur apud AEliaum in asmate Arionis. Vocem κατεξανάσησις in κατεξανείσασις msc. Ambr. uertit. Ego sane causam nondum uideo, cur κατεξανάσασις reponi nequeat, si in primis Tollii mentem sequamur, et explicationem, quae omnino uera est. τὰ διὰ παντὸς ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν in paucis fane inuenies. Nec male Clemens Alexandrinus οὐ ποτε, ait, ἄρα ὀρεκτέον ἐστὶ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν. Sufficiunt quippe omnes sibi, omnibus nemini, ut inquit Apollinaris Sidonius lib. VII. epist. IX. At

apud Ciceronem haec inuertuntur, qui lib. I. Epist. ad fam. principio ita ad Lentulum praefatur, *Ego omni officio ac pietate erga te ceteris satisfacio omnibus, mihi ipse nunquam satisfacio.* Sectione IIX. occurrit uox ἀδρεπήβολος. Ea per η est scribenda in media syllaba, quanquam ἐπιβολὴν per iota scribamus. Consule EVstath. ad Iliad. Θ. p. DCXI. de huius uocis orthographia. Praeter allata e Porphyrio, multo plura e ueteribus Grammaticis de hac uoce affert idem ad Od. B. p. ∞ CCCCLIIIX. Namque ibi et Platonis et Xenophontis habentur exempla, notaturque, οὐ ποιητικὴν λέξιν, ἀλλὰ ἀττικὴν εἶναι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡμέληται. Adde etiam Suidam et Etymologicum magnum in ἐπήβολος. Ἀδρὸν quid sit, docet Suidas, quando ἀδρότητα explicat per ὑψηλότητα. Post ταῦτ' ἄμφω Tollius excidisse putat ἐνόμισεν. Ego, quum in msc. Ambr. inuenerim, ταῦτ' ἄφω, legerem lubentius, ut nihil excidisse credatur, ταῦτ' ἀφίει. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

CAPVT III.

Τὸ δωρητὸν cui opponatur. Hesiodi Ἀσπίς Ἡρακλέους. De Hesiodo sinistra iudicia. Ὑψηλές ἵπποι. Homeri locorum aliquot uaria scriptura. Homerus an ἄθεος. Περί τῶν ἀθέων. Diagoras Melius, non, Milesius. EVstathius correctus. Mors miseriae malorumque portus. Τόπος τεχνικῶς sumtus. Καὶ τὰ λοιπὰ in Longino saepius desideratur. Λιτότης aliquando dicitur ἀντίφρασις. Tollius notatur. Ἀτὰρ et αὐτὰρ in usu sunt prosa uis scriptoribus. Deuarius notatur. Cωματίον de corpore plurium librorum. Ἀπακμή. Διὸς ἐνύπνια. Εὐκέφαλος uetustissimis Graecis usurpata uox, Homero, EVripidi, Aristophani. Apollodorus Gr notatur, et T. Faber. Longinus correctus passim et emendatus.

Pergit

Pergit Longinus de sensuum altitudine sectione IX. differere. In ea τὸ δωρητὸν uocat donum naturae, nempe quia *grande profecto in nobis donum natura ipsa est*, ut Bernhardus inquit, opponitque illud τῷ κτητῷ, hoc est, arte acquisitis. At a Tragico ueteri apud Suidam in uoce, δωρητὸν, opponitur τῷ αἰτητῷ. Operarum uitium est, κατ' ὅσον, pro, καθ' ὅσον. Ante uoces, τίνα φήσιν τις τρόπος, Manutius lacunam in msc. Bessarionis, quo usus est, asterisco appposito notatam fuisse innuit. Pro ἐν Νεκύῃα msc. Ambr. ἐν τῇ Νεκύῃα legit. Locus est Iliad. Λ. uers. DLXI. Post ὡς ἔχεν in eodem msc. uox δὲ abest, et abesse saluo Hellenismo potest. Deinde post uerba, Εγὼ μὲν ἠρκέσθην, in margine msc. Ambr. leguntur haec uerba, Ενταῦθα ἐλλείπει πολὺ, περὶ τρία Φύλλα. Paulo ante κατὰ τὸ εἶκος expone, *ut uerisimile est*. De carmine Hesiodi, quod Ασπίς Ἡρακλέους hodie inscribitur, Q. Septimius Florens Christianus ad Aristophanis Irenem, p. DCLVII. iudicat, quod pars τῶν ᾠδῶν μεγάλων fuerit. Ei adstipulantur hodie uiri eruditi. De Hesiodo ipso, Poeta certe aureo, et ad uerbum, uti Romae olim fieri solebat, ediscendo inique satis iudicat Ph. Caroli, uir quidem doctus, sed sibi non satis constans, qui ad AGellii lib. et cap. IX. noct. Attic. *Hesiodi uniuersa opera ne cum uno quidem uersu Georgicorum Virgilii comparanda esse* edicit. Haut paulo mitius C. Barthius ad Claud. lib. I. uers. XXIX, in Rufin. p. ∞ XCVI. *Hesiodi Theogonia futiliorem et ineptiorem librum nullam habuisse unquam aetatem* censuit. Αλλὰ ταῦτα μὲν ἐάσομεν. Paulo post in msc. Ambr. οὐδὲ πῶς μεγαθύνη, legitur. Manutius edidit, οὐδὲ ὑπερμεγαθύνη. Vulgatam lectionem tamen non censeo esse mutandam. In Homeri loco non ὑψαύχενες ἵπποι uocantur in uulgatis Homeri

edd. Iliad. E. uers. DCCLXXII. Sed, ut etiam msc. Ambr. legit, ὑψηχέες. Suidas, ὕψηχης, ὑψαύχην, καὶ ὑψηχέες ἵπποι. Sunt autem ὑψηχέες ἵπποι, ὧν ὑψοῦ ὁ ἥχος ἦκει τῶν ποδῶν. Virgilius diuine uertit AEn. IIX. uers. DXCVI.

Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

In insequenti Homeri loco ex Iliad. φ. uers. ccclxxxix. desumpto, Ἀμφὶ δὲ σάλπιγγεν, in uulgatis eius codd. legitur. Laudat eundem etiam Plinius lib. IX. epist. XXVI. ubi eadem scriptura. Tertius locus Homeri est ex Iliad. τ. uers. LXI. In edd. Homeri pro, μή οἱ ἔπειτα, legitur, μή οἱ ὑπερθε. Πάντ' ἅμα pro πάνθ' ἅμα uitium operarum est. Pro πλὴν εἰ μὴ msc. Ambr. πλὴν ἄλλως εἰ μὴ, et Manutius rectius, πλὴν ἄλλ' εἰ μὴ, legit. Postea parum abest, quin Longinus Homerum uocauerit atheum. Athei qui sint, Suidas docet. *Olim Christiani omnes conuicio gentilium, infasti et athei sunt nominati*, ut ait Arnobius lib. I. aduersus gentes, p. CXXXIIX. ed. Barr. Etiam ex ipsis gentilibus quidam hoc nomine sunt infames. De Critia Rhetore atheo Lucianus περὶ θυσιαῶν, de Protagora Suidas, de aliis alii egerunt. Homerum excusat Eustathius ad Od. γ. p. CCCCLXXIII. ubi ait, εἰ δὲ δεισιδαίμων ἐνταῦθα δὲ καὶ ὅλως ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὁ ποιητής, καθὰ μυριαχοῦ φαίνεται, ὅμως νοητέον, ὅτι ἐνθύμιον ἔχει θείας δυνάμεως, ὃ δηλοῖ ἀριδῆλως ἐν τῷ, -- Πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι. εἰ δὲ ἐν τοῖς ὑπερον ἄθεοι ἀπέβησαν διαγόρας ὁ μιλῆσις, καὶ ἐτήμερος ὁ μεσσηνίς, καὶ διογένης ὁ φρυγίς, καὶ ἱππων, καὶ σωσίας, καὶ ἐπίκουρος, διδότωσαν εὐθύνας, ὅποιας οὐκ ἂν ἄλωτος εἴη Ὀμηρος. Mendum librariorum est in his uerbis. Scribendum enim est, διαγόρας ὁ μιλῆσις, non, ὁ μιλῆσις, quanquam etiam Diagoras Milesius, quasi ab Homero citatus esset, in indice *SCRIPTORVM ab Eustathio in commentariis ad Homerum*

merum ALLEGATORVM, bibliothecae Graecae Fabricii inserto, legatur. Ita, ut emendauimus, scripsisse EVstathium, quis melius probabit, quam ipse EVstathius, qui ad Dionysium Afrum uers. DXXX. p. LXXXIIX. Rob. Steph. ἐκδόσεως, ita scribit, ἄλλοι δὲ κυκλάδα τὴν Μῆλον φασὶν, ὁμῶνυμον ἔχουσιν πόλιν, ὅθεν ἦν Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὁ ἐπ' ἀσεβείᾳ κωμωδούμενος. Κωμωδούμενον uocat Diagoram EVstathius, quia de eo Aristophanes Orv.

Τῇδε μὲν τοι θημέρα μάλισ' ἐπαναγορεύεται,
 Ἦν ἀποκτείνῃ τις ἡμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον
 λαμβάνει τάλαντον. -- καὶ ἐξῆς.

Nisi alter fuisset EVstathii locus, plane et ego eum uiti-
 osis Plutarchi codd. usum esse asseuerarem. Nam in eis
De placitis Philosoph. lib. I. cap. VII. etiam scribitur, Δια-
 γόρας ὁ Μιλήσιος. Emendauit Plutarchum, et, qui eun-
 dem errauerant errorem, EVsebius et Theodorum,
 uir cl. Richard. Bentleius ad Callimachi fragment. p.
 CCCXL. Valerius Maximus lib. et cap. I. ait, *Diagoram*,
Philosophum Atheniensis ideo tantum pepulisse, quia scribe-
 re ausus fuerat, primum ignorare se, an DI essent, deinde,
 si sint, quales sint. Melius uocauit Diagoram etiam
 Cicero lib. I. de N. D. principio. Plus de eo dixerunt idem
 lib. III. de N. D. fine, Athenagoras in apologetico, AElia-
 nus lib. II. ποικίλ. ἰσορίας, Suidas, et Hesychius Illustris.
 De EVhemero Messenio satis dixit Angelus Politianus cap.
 XXXV. Miscell. Hi tamen et ipsi, reliquique, disputatur
 an athei sint uocandi, ut uidere est e Clement. Alexandr.
 protreptic. ad gentes p. XV. ed. Morell. et M. Anton. Mu-
 reti uar. lect. lib. X. cap. XVII. Deinde mors Longino uo-
 catur λιμὴν κακῶν. Male enim msc. Ambr. καλῶν legit,
 quum *a malis mors abducatur, non a bonis*, ut Cicero ait.
 Sic in senario prouerbiali

λιμὴν αὐτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Apud Suidam in θάνατος mors eodem sensu uocatur κακῶν ἀπόδρασις. *Finem miseriae* eam uocat Cicero lib. I. Tuscul. et *metam, quo omnes tendimus properamusque*, Ouidius. Seneca plane eleganter, *Vt felicius est, quem uentus acrior cito in portum pertulit, quam, quem uenti segnes delassarunt: ita fortunatior est, quem festina mors statim his uitae malis eximit.* In Longino mox legitur ὁ τύπος. Rectius autem scribitur ὁ τόπος, quemadmodum etiam Manutius edidit, consentitque msc. Ambr. Nempe τόπος iuxta Suidam dicitur etiam ἡ ἐκάστου λόγου περίοδος. Qui Graecos Grammaticos legit, uerbis hisce fidem non detrahet. Post uerba, καὶ ὕλη, msc. Ambr. et Manutius addunt hunc uersum,

καὶ κορυφαί, τρώων τε πόλιν, καὶ νῆες Αἰχαιῶν.

Deest tamen et ipse in uulgatis Homeri edd. Pro πέτοντο male in msc. Ambr. πέτωντο habetur. In Homeri edd. est, τοὶ δ' ἐπέτοντο. Ceterum post haec uerba apponendum erat, καὶ τὰ ἐξῆς, si id Dionysio nostro semper moris esset, cum sensus non est integer. Nec facit idem Plinius lib. IX. epist. XXVI. Demosthenis locum adducens. Hoc tamen te, lector, nescire uolo, in Longini msc. Ambr. ubi id desiderabatur, spatium aliquot litterarum uacuum post ultima fere uerba aduerti, quod id subindicabat. Ante uerba, βῆ δ' ἐλάαν, male Manutius copulam omisit. Sequitur iam Longini de Mose iudicium, quem uocat οὐ τυχόντα τινὰ ἄνδρα, hoc est, *inprimis egregium uirum*. Figura est λιτότης, siue, ut ueteribus quoque dicta fuit, ἀντίφρασις. Scholia ad Apollon. lib. I. Argonaut. uers. XLV. τὸ δὲ οὐτ' ἀντὶ τοῦ ταχιστα. ὁ τρόπος ἀντίφρασις. Porro de eo dicit Longinus, *ὅτι τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν*

δύναμιν

δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐγνώρισε καὶ ἐφθηνεν. In msc. Ambr.
 ἐχώρησε satis quidem recte legitur: Neque tamen ego le-
 ctionem damnem uulgatam, siue eam uertamus, *agno-*
uit, siue, *notam* (*potentiam scilicet Numinis*) *fecit*. Sane
 ὁ ὢν ipse ad Mosen Exod. VI. tmem. III. ὠφθην, inquit, πρὸς
 Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, Θεὸς ὢν αὐτῶν, καὶ τὸ ὄνομα ΚΥΡΙΟΣ
 οὐκ ἐδήλωσα αὐτοῖς. Synonyma sunt ἐγνώρισα καὶ ἐδήλωσα.
 Ipsa Mosis uerba posteriora κατ' ἐννοιαν adduxit Longi-
 nus. Vide Genes. I. uers. IX. et X. Si coniectura me non
 fallit, Longinus fortasse non tam septuaginta seniores le-
 git, quam hoc exemplum e Caecilio Rhetore, qui τὴν δό-
 ξαν Ἰουδαίων σοφὸς τὰ ἑλληνικά uocatur a Suida, mutuatus
 est. Quod si Hebraice doctus fuisset Longinus, maiesta-
 temque linguae sanctae innatam percepisset, maiori for-
 tasse adhuc admiratione haec Mosis uerba fuisset prose-
 quuturus. Paulo post msc. Ambr. legit, Ἐν ἔτι τοῦ ποιη-
 τοῦ, unde sane liquet, κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων in sequentibus
 scribi oportere. Νύξ ἄπειρ, quae in uulgatis codd. uo-
 catur, in msc. Ambr. est ἄπορ. Tollius quando Fr. Por-
 tum ita legere ait, solitum facit. Nam ubi γρ. margini
 ille adscripsit, Tollius emendationes has esse ipsius Porti
 autumat, quum sint uariae tantum lectiones, quae ine-
 ptas etiam interdum non excludunt. Sed hoc monuisse
 sufficiat. Mox συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσι scriberet Technicus.
 Ἐν τάρφῃ in msc. Ambr. paulo post legitur. ὑποκατιῶν
 usurpat Longinus ἀτάρ. Matthaeus Deuarius, is, qui ac-
 curatum in Eustathii παρακβολὰς indicem conscripsit, in
 libro *De Graecis particulis* ΑΤΤΑΡ mere poeticum, ΑΤΑΡ
 uero Atticis aliquando usurpatum asserit. Falso. Nam
 τὸ ΑΤΤΑΡ extat etiam in Dione Chrysostomo, Orat. VII. p.
 C. τὸ ΑΤΑΡ uero usurpant LXX. seniores Iob. VI. commat.

XXI. Paulo post Homeri libros Longinus uocauit *σωμάτιον*. *σωμάτιον* enim est opus plurium librorum, qui uno corpore comprehenduntur. Optime hac de re disseruit Cl. Salmasius in exercitationum Plinianarum limine. Notum est et illud Poetae,

-- *Sacri lacerum collegit corpus Homeri.*

Immo *σωμάτιον* Graecis etiam membrana est, et codex. Glossae: *Membrana*, διφθέρα, σωματία. Aliae glossae, διφθέρα, τὸ βιβλίον, *membranum*, *codex*. Pro, οὐ τὸ ἀγχιέροφον, recte legitur a Manutio, οὐδὲ τὸ ἀγχιέροφον. Deinde rescribendum est e msc. Ambr. καὶ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας. τὰ ἴδια τέγματα reformatum est in msc. eodem in ταῖς μετέραις; Sed, si duo priora uocabula ἐν ἐνὶ μέρει λόγου sunt legenda, ἡ τέχνη requirit τὰ δία. Ante uerba, ἵνα δείξωμαι, Manutius interiicit, ὡς ἔφην, deindeque legit, ἵνα δείξαιμι. Nec aliter interpres legit. ἀπακμὴ quid sit, non docent Lexicographi, quemadmodum alia quoque multa. Pro, Δέχ' ἡμέρας, msc. Ambr. legit, Δέχ' ἡμέραις, quod est usitatius. Διὸς ἐνύπνια *magnifica somnia* uocantur παροιμιακῶς, quibus opponi possunt ὀρέσται ὄνειροι, de quibus Paroemiographi. Sic Διὸς ἐγκέφαλον, *cerebrum Iouis*, non tantum antiqui uocarunt *scarum*, quod Ennius fecit, sed omnes etiam lautitias. At Apollodorus apud Athenaeum quid uoluit, quando antiquos a uoce ἐγκέφαλον abstinuisse ait? Homerus Iliad. P. uers. CCCXCVII.

Εγκέφαλον δὲ παρ' αὐτὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
Αἱματόεις. - -

At, inquit, saltim EVripides dictionem refugit. Neque hoc uerum est. Is. Casaubonus ex Theseo, fabula EVripidis deperdita, contrarium probat per fragmentum in scholiis Comici inueniendum, lib. II. cap. XXIII. Animadu.
ad

ad Athenaeum. Nec fragmentis opus est. Habemus adhuc Cyclopem, tragoediam sine dubio EVripidis. In ea uers. CCCXCIX. ita legitur,

Παίων πρὸς ὀξύ γ' ὄνυχ' α πετραίου λίθ' α,
ἐγκέφαλον ἐξέρρανε.

Aristophanes βατράχ.

Ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύω.

Sunt tamen, qui adhuc Apollodorum excusant, distinguendaque tempora esse uolunt, ut fecit T. Faber ad *Scaligerana prima*. At ego, quum Homerus hac uoce iam usus sit, quo priorem scriptorem e Graecis habemus neminem, iudicium in iis plane desidero.

CAPVT V.

Sapphus Ode. Eius correctores et interpretes potissimi. Eadem emendata. Foi an pro μοι possit usurpari, disquiritur. Lapsus forte Apollonii Dyscoli. Eiusdem Grammatica. Hesychius correctus. Γάμμα qua dialecto a principio abundet. Coῦς Doricum, σεῦς Aeolicum, pro σοῦ. Εμεγε an Atticis usurpatur. Tollius reprehensus. Φωνῆς ἐπίχρσις. Plutarchus forte emendatus. Alia Anacreontis Ode e Dione Prusaensi emendata et Latino metro inclusa. Aduersatiua δὲ apostrophum ab initio uersus patitur. Αλογισῶ. Κάετα. Αριμασπί. Manutius notatur. Καὶ τὰ ἐξῆς aliquando in Longino deest: Sed non semper. Αρισίνδην. Variar lectio- nes in Longino notatae, allataeque eius aliquammultae emendationes.

Sub initium segmenti X. legitur in msc. Ambr. ἕτερον ἔχοιμεν, quod plane rectum est. Verba illa, τὸ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τῶν λημμάτων τὸν ἀκροατὴν, τὸ δὲ τῇ κ. λ. ita leguntur in cod. Ambr. ο μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὸν ἀκροατὴν τῶν λημμάτων, ὁ δὲ κ. ἐξῆς. Codex Regius, notante Tollio, pro τὴν ἀκροατὴν legit τῶν ἀκροατῶν. Non ergo inepte ui-

detur legi posse, ὁ μὲν γὰρ τῶν ἀκροατῶν τῇ ἐκλογῇ τῶν λημ-
 μάτων, ὁ δὲ τῇ πυκνώσει ἐκλελεγμένων ἐπάγεται. Distinguit,
 ut uides, Longinus, ἐκλογὴν λημμάτων a πυκνώσει ἐκλελεγ-
 μένων, aliosque auditorum eorum ἐκλογῇ, alios eorundem
 πυκνώσει delectari docet, tumque demum τὸ ὕψος orati-
 oni conciliari reputat, si duo illa inter se coniungantur.
 Sequitur iam Odarium Sapphus, cuius ultima pars periit,
 adeo usque lancinatum a correctoribus, ut in isto hodie
 ipsa se Sappho, si adesset, esset quaesitura. Emendauit
 iam olim istud Henricus Stephanus et Franciscus Robor-
 tellus libro capiteque I. emendat. Sed Robortellum,
 quod Mureti gloriam, qui idem ad Catullum praestite-
 rat, in se transmouere uoluerit, male excipit Carol. Si-
 gonius lib. I. cap. III. emendat. Leguntur et aliqua ad e-
 ius explicationem facientia apud Gul. Canterum lib. V.
 cap. XXVII. nou. lect. et Iacob. Loensem, Epiphyll. lib. IIX.
 cap. III. ut et Is. Casaub. lection. Theocriticis, et alios.
 Isaacus Vossius ad Catullum in reliquos eius interpretes
 ὅλω μυκτῆρι, ut solet, utitur, dataque opera ostentare ui-
 detur uoluisse, non tam se Sapphus carmen emendare,
 quam Αἰολιστὶ optime intelligere. Ipsum superare etiam
 conatur I. Tollius. Iam nobis etiam aliquid permitte-
 mus, quum norimus, ὅτι ἀγαθὴ καὶ μάλα μετ' ἄρτον. Initio
 statim contra omnium mss. fidem, φαίνεται Foι κῆν ἴσος
 θεοῖσιν emendauit Vossius, Apollonii Grammatici au-
 ctoritate fretus, qui potuit tamen falli. Pro F AEolico
 enim, quod ad Athenaeum Casaubonus et Salmasius in
 epistolis satis docuerunt, AEoles, inprimisque Lacones,
 Creteneses et Pamphylii, etiam scribebant B. Iam notum
 est in uulgis, B et M in mss. uix a se posse secundum li-
 brariorum scripturam distingui. Potuit ergo esse, ut
 BOI uel FOI in mss. legerit Apollonius, quum MOI legen-
 dum

dum esset. At uero talem errorem tanto tribuamus Grammatico? Immo uero homo fuit, idemque Apollonius, qui etiam articulum uocauit τὸ ᾠ, quod uocatiuis praeponere solemus casibus, quum sit aduerbium. Deinde neque rationem uideo, quare AEolibus in unica hac uoce M in F sit commutatum. Si qua tamen est, cur non etiam audet in accusandi casu Fe pro μs scribere Vossius? Porro confusio inde extaret. Nam pro οὐ et οἷ, quomodo aliter, quam Foū et Foī AEoles scripsisse credamus? Νέστορα δὲ Fou παιδὸς -- citat nescio quo e Poeta Priscianus lib. I. qui late de AEolico digamma agens huius rei non meminit. Cyprii, ut Hesychius ait, γίω pro οὐ scribunt. Sed mendum est in Hesychio. Foīo enim scribendum esse, alia ibidem uitiosa, qualia γοῖνⓈ, γίγυς, et similia, quae in FoῖνⓈ et Fίγυς mutanda sunt, satis comprobant. At, inquit, etiam uocum initio tamen praefigebatur tertia olim littera, ut γέντο et γδοῦπⓈ apud EVstathium ad Odyss. M. p. ∞ DCCXXII. et apud eundem ad Odyss. X. p. ∞ DCCCCXXVI. γεῖνⓈ pro ῥινὸς euincunt. Verum, ut illi non demonstrare possunt, quod AEolica omnino dialectus intelligenda sit, quum Homeri interpretes ita dici κατὰ τινὰ γλῶτταν, uel κατὰ τὴν τῶν Ἡπειρωτῶν διάλεκτον dicat: ita eodem modo legendum esse apud Hesychium iam ante monuit, ne quid dissimulem, Angelus Caninius. Sane quidem fatendum est, librariorum uitia, ut Casaubonus olim iam obseruauit, hodieque in Pindaro, Theocrito, aliisque minus uulgo nota dialecto usis scriptoribus reperiri. Nihilominus idem non ausus fuit in Pindaro, τὰ κέ τις ἀνώνυμον γῆρⓈ κ.τ. λ. quum tamen ita laudarent Pindari locum Grammatici, pro uulgato, τί κέ τις, rescribere. Opponunt denuo, esse tamen hoc Αἰολικώτατον. Finge, ita rem se habere, quod nun-

quam tamen concedo: Cur uero nec Vossius, nec Tollius, scribunt etiam ἰσθάνη pro, ἰσάνει, uti ὕσδων pro ὕζων alibi legitur, quum ἰσάνει non satis sit AEolicum, neque Αἰολικώτατον sit, spiritum densum sub emendatione huius carminis aliquando retinere, aliquando uero reiicere? Denique ratio nulla est, cur libris mss. omnibus diutius resistamus, nisi, quod Apollonius hunc locum non aliter citauerit in Grammatica sua. Grammatica illa nondum edita extat in bibliotheca Galliarum Regia, euoluitque eam etiam Ez. Spanhemius, ut suspicamur ex obseruat. in Callimach. p. DCCXXIII. Operae nunc precium esset, ipsam ad manus esse. Sed dicam iam, donec eam nanciscamur, quod sentio: AVt fallitur Apollonius, si FOI pro MOI dici a Sappho asseuerat, aut putauit pro OI accipiendam esse dictionem, ut sensus sit, *Merito ille sibi in coelum uidetur abire, qui tibi praesenti adest, ut ego.* Hanc interim lectionem, etsi fortasse ferri posset, refutauit Catullus, quando interpretatur,

Ille MI par esse Deo uidetur.

Κῆν in msc. Ambr. recte se habet κατὰ μὲν τὴν διάλεκτον. Sequenti uersu, Εμμένων ἥρως τις, in eodem legitur. Sed confusae inter sese sunt dictiones. Stephanus, Εμμεν ἀνήρ, ὅς τις, legit. Ez. Spanhemius ad Callim. p. DXCII. e ueteri codice Vossii, emendationeque eiusdem, Εμμεν ὠνήρ, ὅς τις, rescripsit. AEolismus, qui tonum retrahit, densoque spiritu caret, ὠνήρ potius requirit. Εναντίον τοι legit Stephanus. Αδυφώνου σέυ Manutius edidit. Msc. Ambr. corrupte, Αδυφων. σαῖς. Stephanus, Αδυφωνούσας. Nisi ἀδυφωνέουσας Tollii recta est lectio, possit fortasse non incommode etiam legi, Αδυφώνω σεῦς. σεῦς Αἰολιστῶν pro σους, quomodo dixerunt pro σου Dorae. AVctor est Priscianus,

nus, qui lib. XIII. ita pergit, *Apud Graecos ἐμοῦ et ἐμοῦς Dorice, σοῦ et σοῦς, οὔ et οὔς dici solet.* In secundae strophae initio msc. Ambr. καὶ γελαῖς legit. Vossius mauult καὶ γελαῖς, satis quidem AEolice, sed syntaxis non concordat: nisi et hic fortasse nobis syntaxin aliquam AEolicam fingamus. Dicam ergo, quod res est, legendum uidelicet esse, καγγελαῖς ἡμερόεν, ut καγγόνου pro κατὰ γόνου Poetae dixerunt. Aliter nec Catullum legisse uersio eius satis probat. Pro, τό μοι τὰν, msc. Ambr. τό μοι ἐμὰν legit. Recte Tollius μῆμᾶν emendauit, non item recte Atticos ἐμεγε affirmat usurpare. Priscianus lib. XII. *de figura pronominum, Et hoc quoque sciendum, inquit, quod ad Graecorum imitationem id facimus, ut inueniantur quidam casus admittentes compositionem, uel adiectionem, alii uero abnegent.* Solent enim apud illos Attici ἐγωγε et ἐμοιγε per duos casus, id est, nominatiuum et datiuum dicere, quae παραγωγή per alios casus non inuenitur. Quid ergo? Sciendum est Atticos non ἐμεγε, sed ἐμέ γε duabus uocibus dixisse, ut patet e Sophocl. Electr. uers. CXLIX. Sed haec mittamus. Porro in msc. Ambr. est, ὥς γὰρ σ' εἶδω, βροχέως με φώνας οὐδὲν ἔτ' εἶκει. Vt T. Faber in epistolis se emendasse hunc locum gloriatur, ita expresse legitur in Manutii editione, ὥς ἴδον σ', ὥς βρόγχον καὶ ἐξῆς. Catulli interpretatio suadet, ut legamus, ὥς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φώνας οὐδὲν ἔτ' εἶκει. Tertia strophæ incipit, Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσ' ἔαγ', αὖ δὲ λεπτόν ΑΥτίκα καὶ ἐξῆς. Vossii lectio non est contemnenda, meliusque Catulli uersioni respondet: Sed Plutarchi auctoritas non erat negligenda. Vide G. Canter. nou. lect. l. c. Linguae torporem φωνῆς ἐπίχεσιν uocat in Demetrio idem Plutarchus. Idem in Ερωτικῷ, Ἡ καλὴ σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τὴν

τε Φωνὴν ἴχεσθαι, ἢ Φέγγεσθαι τὸ σῶμα. Mallem in Plutarcho legere, τὴν τε Φωνὴν ἐπιχέσθαι. In eo Vossium non sequor, quod τὴν ΔΕ apostrophatam fini adiunxerit lineae, quae erat a principio apponenda. Sic enim factum uides apud Pindarum passim, et apud Sophoclem quoque οἰδίπ. ἐπὶ Κολων. uers. XVIII. Erratum idem habetur in Odario Anacreontis, quod extat apud Dionem Chrysostomum Orat. II. plane inemendatum, quodque, ut legendum istud censemus, cum interpretatione nostra apponemus:

Ω'ναξ, ὦ δαμάλης ἔρως,
καὶ νύμφαι κυανώπιδες,
πορφυρέη δ' Αφροδίτη
συμπαίζουσ' ἐπισυτρεφού-
θ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων.

* * *

Γουνοῦμαί σε. Cυ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης
δ' εὐχολῆς ἐπακούειν,
Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γένοῦ
σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρω-
τ' ὀτρύνειν ἐδέχεσθαι.

O Rex, quem bouis est amor,
Quicum Naiades improbae,
Et tota aurea Cypris,
Quamuis edita conglobes
Altorum iuga montium,
Nunquam ludere cessant.

Adoro. Huc ades, o, mihi
Laetus, aureque non graui
Supplicis bibe uota,
Cleubulo bene consulens,
Sibi dum male consulit,
Ne me spernat amantem.

Versus sunt Glyconici, quorum tres stropham constituunt, ut adeo post quintum, τὴν δ' αἰχλὺν νεφελαίων, uel simile quid, excidisse arbitrer. Per δαμάλης ἔρωτα non intellige cum Fed. Morello et Lilio Gregorio Gyraldo *amore omnibus dominantem*, sed potius *EVropam in bo- uem a Ioue commutatam*, cuius amor eum exedisse a Graecis Poetis dicitur. πορφυρέη trisyllabum et ὀρέων dissyllabum per σύνεζήσιν sunt. Reliqua fere per se sunt clara. Causas enim correctionum nostrarum, si quis contulerit cum Morelliana editione hosce uersus, facile pote-

rit

rit comminisci qui sensum habet communem, ὅπερ δὲ
 δὴ σπάνιον ἐστὶ. Nos reuertimur e diuerticulo ad Sapphus
 carmen, ubi sub finem III. strophae msc. Ambr. ἀκουέ agno-
 scit, deleta ultima uoce. Ego aliquando putabam ἀκουάι
 posse recte legi, uel potius, ἀκουάφι. In eodem recte le-
 gitur, ὅππ᾽ ἄτεσι, nec non, Πᾶσαν ἄγρει χλωροτέρα, item-
 que, τεθνάκην δ' ὀλίγω πιδεύσῃ, nisi ultimum tamen ni-
 mis durum, quemadmodum sane mihi, uideatur. Vox
 ἄπνους in eodem msc. deest. Deinde, ἐπὶ καὶ πένητα, male
 habetur in eodem. Ceterum post haec uerba aut satis
 magna ῥῆσις Odae istius excidit, aut more Longini con-
 sueto τὸ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΗC ὑπονοητέον. Iam ad Longinum ipsum
 nos accingimus. Statim autem post finem huius carmi-
 nis, οὐ θαυμάζοις, recte in msc. Ambr. habetur. Pro ἀ-
 λογισεῖ T. Faber in omnibus libris ἀλογοςεῖ scriptum se re-
 perisse testatus est, quod et ipse ei accredo. Nam Manu-
 tianam editionem non uidit, quae plane ἀλογισεῖ legit.
 ἀλογισῶ est Latinis, *Fugit me ratio*. Eadem καέται scri-
 bit pro edito καίεται. Neque haec lectio quoque damnan-
 da erat a librariis, quum utraque forma Atticis usitata sit
 scriptoribus. Deinde in msc. Ambr. πάντα μὲν τοιαῦτα, le-
 gitur, et in Manutiana editione paulo post, ἐπὶ τὸν τῶν
 χειμῶνων τρόπον. Non ita multo post meminit Longinus au-
 ctoris Arimaspeorum. Arimaspi unocula gens erat, ut Soli-
 nus ait. De iis uide, quae protulit M. Antonius Muretus lib.
 XII. cap. VIII. uariar. lect. Pro ἀπὸ χθονὸς Manutius in
 sphalmatis typographicis legendum censet ἀπο χθονὸς, quod
 non capio. Porro in msc. Ambr. est, παντὶ εἶμαι δῆλον, ὥς πλέον
 ἀνθους τὰ λεγόμενα ἔχει ἡδέως. Recte Tollius ante ultimam uo-
 cem distinxit, eamque in ἡ δέ reformauit. Haut paulo
 post Manutius legit, οὐδὲ ποιητῆς οὐκ εἰς ἀπαξ κ. τ. λ. In
 msc.

msc. Ambr. Εσπέρα μὲν ἦν, incipit Demosthenis locus: Sed τὸ αἰτιατικὸν μόριον, quod ibi abest, in ipso Demosthene legitur. Post Φησὶν iterum subintellige, ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Mos enim est Longino, ista uerba non semper addere. Dixi, *Non semper*. Nam aliquando id facit, ut e p.CXLVI. uidere est. Mox occurrit aduerbium ἀριτύνδην, de quo Moschopulus περὶ χεδῶν ita, ἀριτύνδην ἐκλέγει, ὅτε κατὰ τοὺς ἀρίστους ποιεῖται τὴν ἐκλογὴν. Reliqua de eo aduerbio dixere alii, interque eos inprimis Fr. Vigerus. In fine huius sectionis pro συνοικοδομούμενα msc. Ambr. συνοικονομούμενα legit. Si retineatur haec lectio, participium illud ἐνεργητικῶς erit capiendum. Ceterum totus hic locus ita fortasse e coniectura est constituendus, *Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡς αὖτε ψήγματα, ἃ εἰς ἀραιώματα ἐμποιοῦνται μεγέθη συνοικοδομούμενα, τῇ πρὸς ἀλλήλα χέσει συντετειχισμένα, δηλονότι λυμαίνεται. Ψήγματα μεγέθη συνοικοδομούμενα sunt ramenta, quae, immissa in rimas, magnifica simul aedificia quasi substruunt atque constituunt.*

CAPVT VI.

Ἀρετὴ Ῥητορῶν. Amplificare eloquentiae summa laus. Demosthenes, deque eius patre. M. Mantua Benauidius notatur. Dio Chrysostomus correctus. Tollii soloecismus. Voces, τύπⓈ, τόπⓈ, τρέωⓈ, a librariis confunduntur. Conuiuium. Huic respondet Graecorum ἐυζωὰ apud Pindarum. Viuere Romanorum Epicuri de grege porcorum, quid. Τράπεζα. Lacuna in Longino primum animaduersa. ΤύπⓈ de moribus. ἈξιονικώτατⓈ an rectum. Φαντασία quid. Ω μᾶτερ. EVripidis lectio defensa. EVmenides. Σεμναὶ Θεαί. Voces αὐτοῦ et αὐτοῦ confunduntur. Homeri lectio correctā. Εὐ non ἐscribendum. Σεῖρ, σείριος, τείρεα. Alexandra et Cassandra idem Lycophronis drama. Φίλιπποι Τρώες

Τεῶς καὶ Θράκες. Φόβος. *Non suaue cum aliis desipere.*
Longinus saepius correctus.

Accedimus ad sectionem XI, ubi in principio statim
 msc. Ambr. legit, σύνεδρος ἐστὶ τοῖς προεκκειμένοις ἡ ἀρετὴ,
 ἣν καὶ καλοῦσιν αὐξήσιν. Quid huic lectioni faciendum sit,
 non liquet. Nam uulgata mihi uidetur praestare, nisi for-
 tasse ἐξόχως *amplificatio* Rhetoribus ἀρετὴ dicta sit. Sane
 Quintilianus *uim oratoris omnem in augendo minuendo*
que consistere lib. IIX. cap. III. instit. asserit. Non aliter iu-
 dicat Cicero lib. III. de oratore, ubi ait, *Summa laus elo-*
quentiae est AMPLIFICARE rem ornando, quod ualet non
solum ad augendum aliquid, et tollendum altius dicendo,
sed etiam ad extenuandum atque abiiciendum. Aliquot
 interiectis lineis legendum est, ὅτου περ ἄν, non, ut ope-
 rae peccauerunt, ὅτου παρ' ἄν. Loco, τῶν ἀρετίως εἰρημένων,
 Manutius ἐνικῶς edidit, τοῦ ἀρετίως εἰρημένου. In fine plane
 Manutius, et msc. Ambr. τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα legunt.
 Pro αὐτῆς tamen ego uocem αὐθις substituendam esse con-
 iicerem. Sectionis XII. initio pro, Εμοί γ' οὐκ ἀρετός, re-
 pone, quemadmodum Manutius etiam et msc. Ambr. le-
 gunt, Εμοί γ' οὐκ ἀρετός. Rationem e Prisciano petitam e
 praecedenti capite potes cognoscere. Διὸ ἐκείνο pro διόπερ
 ἐκείνο msc. Ambr. legit. Deinde idem τὸ κατεσκευασμένον
 pro τὸ κατασκευαζόμενον agnoscit. Ante lacunam uox ἀ-
 ποδείκνυσιν in eodem msc. Ambr. ultimis duabus syllabis
 est truncata. Desunt autem in eo III. tantum lineae, ut
 ex punctulis et spatio uacuo perspicue apparet. Sub ini-
 tium Ciceronis cum Demosthene comparisonis, καὶ ἡμῖν,
 ὡς ἐλάησιν, in msc. Ambr. legitur, conditione absque συν-
 τάξεως iactura reiecta. De Demosthene, quem falso μα-
 χαροποιοῦ υἱὸν uulgo uocant, ut Ioannes Brodaeus lib. III.

cap. XXVI. miscell. notauit, falsiusque M. Mantua Benau-
uidius lib. IX. cap. XII. Polymath. *cultellarii*, nomine *Ma-*
chaeropii, *filium fuisse* docet, quemque, ut *parum uirum*
AGellius lib. I. cap. V. ad eumque Ph. Caroli notarunt,
multi multa dixerunt. De eo aliter aliquantum, quam
Longinus, sensit Dio Chrysostomus orat. *περὶ λόγου ἀσκή-*
σεως, ubi uocat *Δημοσθένην δυνάμει τε ἀπαγγελίας, καὶ δεινό-*
τητι διανοίας, καὶ ΠΛΗΘΕΙ ΛΟΓΩΝ πάντας τοὺς ῥήτορας ὑπερ-
βεβληκότα. Ita enim locus legendus est. Ad exemplum
Longini Renatus Rapinus, Gallus, Demosthenis cum Ci-
cerone comparationem instituit, quae, ut a quouis ora-
toriae artis studioso legatur, inprimis digna est. Paulo
post stribiliginem commisit Tollius, quando emendasse
se gloriatur uulgatam lectionem, *Διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα*
οἷον καίειν τε καὶ διαρπάζειν, in, *Διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα οἷον καί-*
ων τε διαρπάζων. Quis enim Graecus *διὰ τὸ καίειν τε καὶ δι-*
αρπάζων dicat, dixeritue, equidem me nescire profiteor.
Deinde, *καὶ διακληρούμενον ἄλλοτ' ἄλλοίως* in msc. Ambr. le-
gitur. Repetitio copulae, quum *πολυσύνδετον χῆμα* effi-
ciat, non erat repudianda. Neque *ἄλλοτ' ἄλλοίως* a genio
Graecae linguae abit. Sectione XIII. pro, *χεύματί τινι*, in
msc. Ambr. legitur, *τοιούτῳ τινὶ χήματι*. Iam, si uox
χήματι non est ex altera *χήματι*, quae in aliis codd. habe-
tur, enata, facile mihi persuadeo, *χύματι* primam fuisse
lectionem. Postea legitur, *τὸν τύπον οὐκ ἀγνοῖς*, quum ta-
men plane duae priores uoces e textu eiiciendae sint.
Non tantum uoces *τύπος* et *τόπος* inter se a librariis
sunt inuicem commutatae, sed etiam tertia, *τρόπος*. Vi-
de τὸν *πάνυ* ad Athen. lib. III. cap. II. animaduers. In ipso
Platonis loco uox *εὐωχία* inuenitur, quae *παρὰ τὸ εὖ ἔ-*
χειν Athenaeo deriuatur. Dure satis de Graecis iudicat
Cicero

Cicero in *De senectute*, quando inquit, *Maiores nostri ac-
cubationem epularem amicorum, quia uitae coniunctionem
haberet, conuiuium nominarunt, melius, quam Graeci,
qui idem hoc tum compotationem, tum concaenationem
uocant.* At *ἐὺωχία*, si non plane Latinorum *conuiuium* re-
spondere uideatur, respondet sane, et superat, uox *ἐὺζωή*,
quae inuenitur Pindaro usurpata. Non quidem plane ex-
cuso Graecos. Eorum enim in conuiuiis τὸ κεφάλαιον e-
rat, *διαλαβεῖν κραιπάλην ἑλληνικῶς*, ut apud Athenaeum Po-
eta loquitur. Nihilominus tamen non ideo negarim, uo-
cem eos habuisse, qua Latinorum *conuiuium* exprime-
rent. Glossae, *Conuiuium, συμβίω. Conuiuia, συμβιωτής. Con-
uiuium, Conuictus, συμβίωσις*. Hoc uerbum *συμβίωσις* ad-
hibuit Th. Gaza in uersione libelli Ciceronis laudati. Ista
tamen glossmata recentioris omnino sunt Graeciae, nec
uetustiore ita loquutam esse ausim affirmare. Porro quis
nescit, τὸ VIVERE Romanis nihil notare aliud, quam
genio indulgere. Martialis,

-- *Cras serum est uiuere: Viue hodie.*

Lucillius apud Donatum ad Phorm. V. Sc. IIX. Terentii,

Viuiti' lurcones, comedones, uiuiti' uentres.

Non aliud est dictum Neronis,

-- *Viuiamus, dum licet esse, bene.*

et Catulli,

Viuiamus, mea Lesbia, atque amemus.

Hinc illud *ΒΕΒΙΩΤΑΙ* apud Senec. lib. I. epist. XII. Adde
Salmas. exercit. ad Solin. Plinian. p. DCXXXIII. Inde igitur
συμπόσιον Graecis non inconuenientius dici, quam Ro-
manis *conuiuium*, probauit iam olim H. Stephanus sche-
diasm. lib. I. cap. VIII, quem, si plura hac de re cupis, con-
sulas. Deinde, quod Plato initio uocat *ἐὺωχίας*, infra

nominat *τραπέζας*, unde cognosci potest, quid Suidas si-
 bi his uerbis uelit, *ΕΤΩΧΙΑ, τραπέζα*. Neque hoc prae-
 tereundum est, ne per somnium quidem, quod miror,
 interpretum alicui in mentem uenisse, post uerba, *Δι ἀ-
 πλεισίαν*, satis magnam in Longino lacunam esse anno-
 tandam. Verba enim illa, quae sequuntur, non e Pla-
 tone sunt petita, sed ex aliquo rhetore ueteri, ut quili-
 bet, qui iudicare potest, facile potest agnoscere. Sed desino.
 Deinde legitur in msc. Ambr. *ΟΥΤΟΣ ἀνὴρ*, et, *Μὴ κατολι-
 γωρεῖν*, deestque ante uerba, *τῶν ἐμπροσθεν*, articulus. Mox
 in eodem legitur, *Καί γε τούτου, Φίλτατε, ἀπρὶξ ἐχόμεθα
 τοῦ σκοποῦ*. Pro, *ἀναπνέων, ὥς φασιν*, satis recte in msc. il-
 lo legitur, *ὁ ἀναπνεῖν φασιν*. Ante uocem *ἐγκύμονα* deest
 copula in cod. Ambr. rectissime, quod Tollius etiam cen-
 suit. Post paulo ante uerba, *μόνον Ἡρόδοτος*, non opus
 est praetendere, aliquid excidisse. In uoce enim *μόνος*
 uitiū latet, cuius loco reponendum esse iudico, *μῶν ὁ
 Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτα ἐγένετο*, uel, *μῶν μόνον Ἡρόδοτος
 κ. τ. λ.* Interrogatiua particula excidit, quia sequentis
 uocis principium eodem fere modo sonabat. Deinde
 legerem, *Ἡσίοχορος ἐστὶ γὰρ πρότερον*. Non uideo, qua de
 caussa reiiciat Tollius phrasin Graecam, *ἀποτυποῦν καλὰ
 ἤθη*. Nam malorum quoque morum feruus *δυσδιατύπωτος
 δοῦλος* Io. Chrysostomo nominatur, et Paulus ait I. Timoth. I.
 commat. XVI. *σε πρὸς διατύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν gere-*
re. Pro, *οὐδ' ἂν ἐμβιβασαί μοι*, quae est Manutii quoque le-
 ctio, msc. Ambr. legit, *οὐδ' ἂν ἐπακμάσαι με*, ubi *μι* pro
μοι male etiam legitur. In fine huius incisi in omnibus,
 quae quidem inspexi, exemplaribus male legitur, *ἀξιονι-
 κώτατος*, reclamante msc. Ambr. qui *ἀξιονικότατος* legit
 quam

quam rectissime. Non enim uideo, quomodo prius in pedestri sermone ad penulam satis possit excusari. Poterit tamen fortasse, si τὸ ΝΙΚΗ διφορούμενον quantitate sua metrica esse dicamus, quod negat interim praecise H. Stephanus paralip. Grammat. p. XLVIII. At ego apud Pindarum contrarium memini offendi posse. Sequenti segmento XIII. pro προσπίπτουσα msc. Ambr. προσπίπτουσα legit. In medio eiusdem pro, καὶ μὴ παῖξαι, msc. Ambr. legit, π σαῖχθαι, absentibus prioribus duabus uocibus cum lacuna unius alteriusue litterae. Fortasse, πῶς ἐτάχθη, uel simile quid, substituendum est. Fateor enim, mihi nondum coniecturam meam satisfacere. Videant igitur hoc de loco eruditi. Interim τὸ πῶς non inepte hoc loco repeti potest e paragrapho antecedente proxime, quemadmodum fit etiam in commate sequenti. Pro, ἀτελὴ καὶ τυφλὰ ὥς περ ἀμβλοῦσθαι msc. Ambr. legit, ἀτελὴ καὶ τυφλὰ ὥς περ μβλοῦσθαι. Videtur e spatio uacuo saltim uox desiderari, ut possis, ἀτελὴ καὶ τυφλὰ ὥς περ κυήματα, uel ἐκτρώματα, quasi παρενθετικῶς legere, si coniecturae quidem detur uenia. Sectione XV. malletem uerba illa, ὧ νεανία, reformari in, ὧ τερεντιανὲ, quia Longinus alicubi ipsum εἰσαῖρον, alicubi uero ἄνδρα πολιτικὸν uocauerat. Mox in msc. Ambr. legitur, οὕτω γοῦν εἰδωλοποιῖας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι. Statim post steterim a partibus scriptae lectionis, quae ea est, καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φαντασία πᾶν τὸ ὁπῶς οὖν ἐννόημα γέννητικὸν λόγου παριστάμενον. Sed ultimum uerbum in παριστάμενον tamen mutandum est. Dicitur Longino ἡ φαντασία quiniis, undecunque demum sit, conceptus mentis, orationem generans, rebus, quas sibi geri imaginatur, quasi astantem. Scilicet in κοινῶς dicta φαντασία λόγῳ παριστάμενῳ habetur, in ἰδίῳ uero dicta accedit

insuper πάθῃ ἐν θουσιαστικὸν καὶ ἐξήγησις εἴτε διασάφησις τοῦ
 παρισταμένου λόγου. Statim post codex Ambr. legit, ἡδὴ
 δ' ἐπὶ τούτων. Nec contemnenda haec est lectio. Etsi enim
 τὸ κοινῶς praecesserit, cui ἰδίως responderet: uerbum ta-
 men κεκράτηκε satis innuit, ultimum potius esse subaudi-
 endum. Pro, ἔστιν ἐκπληξίς, Manutius legit, ἔστιν ἔμπλη-
 ξίς. τοῖς δὲ λόγοις deinde legit msc. Ambr. et paulo post,
 τότε ἐπιζητοῦσι. Locus EVripidis habetur in Oreste, uers.
 CCXLV. et sequentibus, ubi recte, quanquam I. Tollius id
 sugillet, legitur, ὦ μάτερ. Orestes enim ὑποδωρίζει passim
 in eo dramate, ὅτι ἡ σκηνὴ τοῦ δράματός ἐστιν ὑπόκειται ἐν Ἀργεῖ,
 ut notauit Scholiasta. Adde uers. CCCCLXXXV. et
 CCCCLXXXVII. aliosque, ubi eodem modo iam MA-
 ΤΕΡΑ, iam ΜΑΤΕΡΙ, EVripides usurpauit. Sic ὦ Δά-
 ματερ, pro ὦ Δήμητερ, Atticorum est exclamatio, quod
 Grammaticorum filiis ignotum esse nequit. Ceterum de
 EVmenidibus illa EVripidis tragoedia apposite agit in hi-
 storia Orestis. Ratio constabit ex AESchyli EVmenidi-
 bus, et Suida in uoce ETMENIDEC. Post Orestis tempora
 CEMNAI ΘΕΑΙ sunt uocatae. Scholia ad lib. I. Thucyd. p.
 LXXXIII. Cεμναὶ Θεαὶ αἱ Εριννύες κατ' ἀντίφρασιν, αἷς μετὰ
 τὸν Ορέστην οἱ Ἀθηναῖοι πλησίον τοῦ Ἀρείου πάγου ἰδρύσαντο, ἵνα
 πολλῆς τιμῆς ἴσχωσι. Videatur etiam de EVmenidibus o-
 mnino Scholiasta Sophoclis ad Οιδίπ. ἐπὶ Κολων. uers. XLII.
 p. CCLXXII. ed. Steph. Postea msc. Ambr. legit, ἀγὼς εἶδεν
 Εριννύας, abiecta negatione, contra auctoris mentem. Mox
 ὃ δὲ ἐφάντασθαι legendum esse, diu, et ante Fabrum, et an-
 te Langbaenium, P. Manutius in sua editione uiderat.
 Pro, Εἰ τισὶν ἑτέροις, uulgata lectione, msc. Ambr. legit, Εἰ
 τισὶν ἑτέροις. Th. Stanleius emendat, Εἰ τις ἕτερος, quem se-
 quitur Tollius. Nos proxime ueritatem legi posse re-
 puta-

putamus, ΕΙ τις ἂν ἕτερος, uel potius, ΕΙ ἐν τισιν ἕτεροι. Ε-
 ἕτεροι sunt, qui κοινῶς ἄλλοι. Scholia Aristophanis ad εἰρήν.
 p. DCXXV. ΟΙ ΑΤΤΙΚΟΙ καὶ ἐπὶ πολλοῦ λέγουσιν ΕΤΕΡΑΝ, ἡμεῖς
 δὲ ἐπὶ δευτέρας μόνης. Επὶ τρίτης οὖν ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΕΤΕΡΑΝ εἶπεν.
 ΟΛΩΣ δὲ ἡ παρατήρησις ἐπὶ τῇ ΕΤΕΡΟΥ καὶ ΑΛΛΟΥ διαφορά παρ'
 ΑΤΤΙΚΟῖς οὐκ ἔστιν. In allato Longini loco, ΕΙ et ΕΝ quia
 non multum scripta differunt, altera uocula, tanquam
 temere repetita, neglecta est librariis. Pro, ΗΚΙΣΑ γέ τι,
 rectius lege cum msc. Ambr. ΗΚΙΣΑ γέ τοι. Deinde Manu-
 tius αὐτός, αὐτοῦ, non αὐτοῦ, legit, neque aliter aliis in lo-
 cis fecit, quod semel monuisse sufficiat, quemadmodum
 in genere quoque notamus, in codd. mss. eam Gramma-
 ticorum differentiam raro obseruari, docente R. Stepha-
 no ad Dionem Cassium notis. In Homeri loco ex Iliad.
 Υ. uers. CLXX. extat in edd. Homeri uulgatis, ἰχία ἀμφο-
 τέρωθεν. Pro ἑε δ' αὐτόν, quanquam ita uulgo etiam in Ho-
 mero legatur, reponit P. Manutius, ἑε δ' αὐτόν. Et sane
 ἑε rectius scribitur. Glossae Hesychii, ἀμφὶ δ' ἑε, περὶ αὐ-
 τὸν δέ. Homerus Iliad. Ω. -- ἑε δ' ἑξοχα πάντων. Neque
 aliter Grammatici scribunt. ΟΠΙΩΣ ΝΩΤΑ Cειρίου elegantis-
 sime legit Faber, ut ὁ Cείριος equus sit ex equis coelesti-
 bus. Suidas, CΕΙΡ, Cειρός, ὁ ἥλιος, καὶ Cείριος. Eustathius
 e lexico Rhetorico ad Od. M. p. ∞ DCCCCIX. Cειρήνες, in-
 quit, τὰ ἄστρα, καὶ Cείρεα. Cείρεα γὰρ καλοῦνται παρὰ τὸ Cειριῶν,
 ὃ ἐστὶν ἀστράπτειν, ὅθεν φησὶν ἴσως καὶ τείρεα. Bigis etiam Solem
 fuisse uectum, et equas ei tributas dicunt ueteres Poe-
 tae, quod probat Ez. Spanhemius ad Callim. p. ccccxxxiiii.
 Scholiasta Apollonii ad lib. II. p. CLXXXIV. ed. Brubach.
 Ομοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα Cείρεα λέγοντο, οἷον καὶ τείρεά τινα
 ὄντα. Et mox, ὁ δὲ Τιμοθένης κύριον ὄνομα εἶναι φησί. Nempe,
 quando equum Solis ὁ Cείριος denotat. Versio huius heptasti-
 chi

chi EVripidei, quam Ianus Rutgerfius lib. I. cap. X. uar. lect. dedit, haut paulo melior est Tolliana. Non ergo opus est, eam hic allinere. Locus ille, *ἀλλ' ὡς Φίλιπποι Τρῶες, κ. τ. λ.* interpreti ex EVripidis *Cassandra* uidetur desumptus. Scilicet haec ea tragoedia est, quae *Alexandra* aliis uocatur scriptoribus. Sic Lycophron modo e *Cassandra*, modo ex *Alexandra* EVstathio citatur, quum unum idemque innuatur drama. Potest tamen etiam plane ex alia tragoedia ea esse ῥῆσις. Non enim sequitur, *Quia uerba illa ἐπὶ τῆς Κασάνδρας sunt: ideo desumpta sunt ex EVripidis Alexandra.* Φίλιπποι uocantur Τρῶες, quemadmodum Φίλιπποι Θρᾷκες ἐπιθετικῶς παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ὡς ἱππικοὶ καὶ μαχικοὶ, nominantur, obseruante EVstathio ad Iliad. ε. p. DCCCCLXXX. In AEschyli loco msc. Ambr. *ἀρη 7, ἐνυῶν* legit, quae lectio ferri potest, quanquam *ἀρη* uulgo legatur. Vterque enim Accusatiuus inuenitur, et tertius etiam, *ἀρεα. φόβον*, quemadmodum in aliis etiam est *Φιλόμνη*, Marti Bellonaeque iunxit, quem alii Martis filium, alii eiusdem equum fuisse tradunt, ut memorat EVstath. ad Iliad. N. p. DCCCCXXXII. Pro, *καὶ ἀμαλάνκτους*, msc. Ambr. reponit, *καὶ ἀκαταλλάκτους*. In loco EVripidis, *Ξυμβάκχευεν ὄρε*, legit Manutius. Tollius dicit, *Ab EVripide suauius pronunciarī, cum aliquo insanire, quam suomet instinctu in furorem abripi.* Aliter tamen censeret ipse EVripides, quando ait,

συσώφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Et alibi,

καὶ τοῦτο λυγρόν, συναποφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

Sed Alcaeum sequitur Tollius fortasse, qui inquit,

σὺν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

CAPVT VII.

ΟΥ ΜΑ. ΜΑΡΑΘΩΝ. *Cur Athenienses per occisos in pugna iurint. Occumbentes in praeliis olim ισόθιοι. Heroici uersus in prosa apud Longinum notati. Artemisium. Τύραννοι καὶ βασιλεῖς. Τὰ σαθρὰ τῶν πραγμάτων. Menander apud Suidam forte correctus. Longini μνημονικὸν ἀμάρτημα. Eustathii cum Longino consensus. Επὶ κόρης ῥαπίσαι. Επὶ ξυροῦ ἀκμῆς quid sit Liuius. Versus ἀνωρύμου Poetae apud Longinum forte emendantur, et Sophoclis. Αλωσις Μιλήτου Phrynichi. In Homero lectio apud Longinum corrupta. Multa in Longino notantur, et corrigantur.*

SECTIONIS XVI. principio statim pro ἐμΦερῆς legitur ἐΦεξῆς in cod. Ambr. msc. Deinde in eodem sub initio loci Demosthenici desunt uerba, ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Pro, Ελευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι, idem legit, Ελευθερίας ἀγῶνα ἀράμενοι. Iterum in eo legitur, ΟΥΚ ἔστιν, ὅπως ἡμάρτετε, ΜΑ ΤΟΥΣ Κ. Τ. Λ. absente negatione altera. Eadem lectio ibidem habetur quoque in sequente sectione xvii. p. cxxviii. Manutius utrobique eiectam illam ἀπόφασιν acuit, et sequitur ultimo in loco Tollius. Venustior etiam est uulgata lectio. Scholia Thucyd. p. CXCIV. ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις παρελκούσαις ἀποφάσεσι χρῶμεθα, ΟΥ ΜΑ ΔΙΑ, ΦΑΣΚΟΝΤΕΣ, καὶ, ΟΥ ΜΑ ΓΑΡ ΑΠΟΛΛΩΝΑ. Marathon, ut Eustath. ad Od. H. p. ∞ DLXIX notauit, δῆμῳ ἦν ὕστερον τῆς Δεοντίδῃ Φυλῆς. Διγενῆς δὲ ἡ λέξις. Καὶ γὰρ ὁ Μαραθῶν λέγεται, καὶ ἡ Μαραθῶν. Iurabant autem per eos, qui in pugna Marathonica perierant, Athenienses, quia, ut inquiunt scholia ad Comici ἱππ. p. CCCLXII. Ἀθηναῖοι μόνον ἐν Μαραθῶνι τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν. Ἡ γὰρ ἐν Καλαμῖνι νίκη, καὶ ἡ ἐν Πλαταιαῖς, ἐδόκει κοινὸν ἔργον εἶναι πάντων Ἑλλήνων. Et iterum, τὰ μὲν ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πάντα ἡ Ἑλ्लाὶς ἐποίησε κατὰ τῶν βαρβάρων, τὸ δ' ἐν Μαραθῶνι

μαθῶνι μόνοι Αθηναῖοι. Sic apud Thucydidem quoque lib. I. συγγραφή. Φαμέν γάρ, inquiunt Athenienses, ἐν Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεύσαι τῷ βαρβάρῳ. Adde omnino Lysiam Orat. XXXI. quae inscribitur, Ἐπιτάφιος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς, quamque e ceteris Lysiae orationibus elegantissimam facile et elaboratissimam esse iudicamus. Huius in epilogo, plane ut de Demosthene Longinus dixit, τοὺς ἐν Κεραμεῖκῳ κειμένους Δις comparat, additque, lugendos tamen eos fuisse, non quod luctum sint meriti diuinis honoribus aucti, sed, quia consuetudo patria id requirit. Non ita multo post in Longini msc. Ambr. μεθεσθαιὼς pro uulgato μεθισθῶς legitur. Pro, οὐδὲν ἐστ', εἰ μὴ ὀρεῖται, satis recte msc. Ambr. legit, οὐδὲν ἐστ', εἰ μὴ ὀρεῖται. Deinde in eodem legitur non minus recte, καὶ ταῦτον, ὡς ἐφην, ἅμα ἀπόδειξις ἐστὶ τοῦ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, παράδειγμα ἢ ἐξῆς, ut ἔχηται sit ἀσυνδέστον. Sequitur uersus in Longino heroicus hexameter, Νίκας δῖονες, διὰ ταῦθ' ἐξῆς κανονίζεις. Tales obseruare plures in hoc syntagmate liceret, si tempus perdere constitueremus. Loco, φησὶν ἐν Μαραθῶνι, non ualde bona altera est lectio msc. Ambr. φησὶ Μαραθῶνι. Etsi enim EVpolis supra,

οὐ γὰρ ματὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
dixerit: dandum tamen ibi aliquid erat licentiae Poeticae. Verba, τῶν προγόνων, in msc. Ambr. desunt, et possunt saluo sensu deesse, interpretsque etiam ea praetermisit. Iterum non bene in msc. Ambr. τοὺς καλαμῖνι legitur, ut ἢ ἐν desideretur. Inuersis deinde paululum uerbis, msc. Ambr. legit, καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχῆσοντας. De Artemisio Suidas, ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ, ἀκρωτήριον τῆς ΕΥβοίας, οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος μνημονεύει. Sectio XVII. in msc. Ambr. incipit, οὐκ ἄξιον ἐπὶ τούτου. Pro συμμαχῇ in eodem legitur

συμμα-

συμμαχῆται, scilicet, quia ἀντισυμμαχῆται sequitur. Ipse tamen potius συμμαχῆτε legerim. Coniungit porro Longinus ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ καὶ ΒΑΣΙΛΕΑΣ. Eustathius ad Od. c. p. ∞ DCCCXXXIX. de uoce *tyranni* late agit, nec non Suidas, nisi quod ultimus omnia descripsit e scholiis ad Sophoclem ueteribus. Quomodo differant ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ τύραννος, Scholiasta Comici ad Acharn. p. CCCLXXIII. docet. Scholiasta Thucydidis ad lib. I. p. X. Διαφορὰν, inquit, τυραννίδος λέγει καὶ βασιλείας ὁ Θουκυδίδης, ὡς καὶ οἱ φιλόσοφοι, οἱ δὲ ῥήτορες ἀδιαφόρως λέγουσι. Paulo post recte msc. Ambr. καὶ ἐπικρατήσῃ δὲ τοῦ θυμοῦ, legit. Idem deinde legit, καὶ πῶς παραλειφθεῖσαν. Legerem ego παραλειφθεῖσαν. Mox δέδυκε legitur in eodem pro ὑποδέδυκε. Paulo inferius idem agnoscit, ἐπὶ τῆς ζωγραφίας τι συμβαίνει, quae lectio nihil monstri alit. Sub fine sectionis eleganter habetur in msc. Ambr. ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω. Segmento XVIII. non procul initio legitur in eodem, Ἀρα οὐκ αὐταῖς τῶν χημάτων εἰδοποιΐαις παραπολύ ἐκπρακτότερα. Distingue εἰδοποιΐαν ab εἰδωλοποιΐᾳ, de qua Longinus sectione XV. egit. Deinde cum III. Vaticano facit msc. Ambr. codex, qui itidem concise legit, Ἡ μακεδῶν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴν ἐλλάδα τέθνηκε. Μακεδῶν ἀνὴρ plane, ut Horatius, *Vir Macedo*. τὰ σαθρὰ τῶν φιλιπποῦ πραγμάτων corruptius regni *Macedonici status* dicitur. Suidas, ΚΑΘΡΟΙ, παλαιοὶ, φθαγέντες. Menander apud eundem,

τὰς μὲν καταρράχθῃναι ἐπάλξεις ταῖς βολαῖς,

καὶ τὸν δὲ τοῖχον τῇ κατὰ γίδων βία,

ἅπαντα δὲ τοῦ πύργου σαθρῶθῃναι ὁρᾷς.

Ita hi uersus legendi uidentur et supplendi. Pro, ὅσον ὑφ' ἐτέρων, lege, ὡς ἂν οἱ ὑφ' ἐτέρων, non, ὡς οἱ ὑφ' ἐτέρων. τὸν ἀκροατὴν ἀπάγει, in, τὸν ἀκροατὴν ἀπάγον, msc. Ambr.

commutat: et potest ferri lectio, si copula insequens deleatur. Post uerba εἰ οὕτως iterum in msc. Ambr. margine notatum reperitur, *Ενταῦθα ἐλλείπει περὶ δύο Φύλλα. Homeri uersus sectione XIX. ita leguntur in msc. Ambr.*

*ἤλθομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
ἰδομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.*

Non probo hanc lectionem, quum partim metrum quoque reclamet, partim glossam sapiat: nihilominus tamen, *δώματα Κίρκης*, nec legitur in edd. Homeri, sed, *δώματα καλά*. Dicam ergo, quod sentio: Equidem reor *μνημονικὸν* Longini ἀμάχημα esse uerba illa, *δώματα Κίρκης*, quia fere eodem modo Od. K. uers. CCX. praecedente non multum ante legebatur,

Εἴθεον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

Ceterum Longini iudicio subscribit Eustathius ad eum locum p. **Ω** DCLVII. *ὅτι ἐπαινοῦνται τῆς εὐρυθμίας τὰ δύο ἔπη ταῦτα,*

*ἤλθομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Εἴθεομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.*

τὰ τῆς Κίρκης δηλαδή. Καλὸν δ' ἐν τούτοις ἢ ἡ ἀσύνδετος εἰσβολή. Pro *κατεσπασμένα* in msc. Ambr. recte legitur *κατεσπασμένα*. Haec enim lectio praecedenti διακεκομμένα satius respondet. Sectione XX. Manutius κατὰ συμμαχίας legit *πληθυντικῶς* pro κατὰ συμμορίαν. Pro, *Εν τάξει γὰρ τὸ ἡμεροῦν*, msc. Ambr. *Εν σάσει γ. τ. η.* legit. Nolim aliquid mutari. Sequitur enim, *Εν ἀταξία δὲ τὸ πάθος*. Adde finem huius incisi, qui nihil immutandum esse plane persuadet. Post uerba, *καὶ ἐπαναφορὰς*, in msc. Ambr. repetitur haec ῥῆσις e Demosthenica oratione, *τῷ χήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ*. Sic et paulo post uerbum *ἐμβολὴν* ea, quae iam praecesserant, *ὅταν κονδύλεις, ὅταν ἐπὶ κόρησιν*
Φησὶ

φησὶ, ταῦτα et cetera, in eodem repetuntur. Vtrumque
 e glossa uidetur esse Graeculi cuiusdam Grammatistae,
 qui nec Longinum satis ceperat, ut fortasse indicaret, su-
 periora et haec Demosthenis uerba in oratione eius con-
 iungi. Paulo ante pro, ὅταν ἐπὶ κόρρης, in msc. Ambr. le-
 gitur, ὡς δοῦλον, statimque, ὅτ' ἄλλο, pro, ὅτ' ἄλλο.
 De Attica phrasi, ἐπὶ κόρρης ἢ κατὰ κόρρης πλῆξαι ἢ ραπίσαι,
 διεξοδικῶς egit EVstath. ad Iliad. ξ. p. DCCCCXLVII. Se-
 ctione XXI. pro, εἰς λειότητα ἀκέντρον τε, lego, εἰς λειό-
 τητα ἀκέντρον τινα. Sub finem eiusdem segmenti Manu-
 tius legit, ἀπολύει τοῦ δρόμου. Pergimus ad sectionem
 XXII, ubi Manutius edidit, ἡνίκ' ἂν φύσις εἶναι δοκεῖ. Non
 bene. Supra Longinus, ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν. Deinde in
 msc. Ambr. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, reiecto articulo, legitur. Ea-
 dem postea non semel repetitur lectio, ut de Homero
 nihil dicam. Suidas, ἔτρον ἀκμῆς, τοῦ ὀξύτατου κατὰ λε-
 πτότητα τῶν σιδηρίων. Liuius elegantissime hoc prouerbium
 Latine exprimit, *Iam enim sub ictu teli erant, et un-*
dique instabant hostes. In eodem msc. paulo ante, ἐν τῇ
 Ἡροδότου, legitur, ut uideatur nomen Musae excidisse, e
 qua haec ῥῆσις desumpta est. Deinde Manutius legit, ἔ-
 χεται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. Etiam hic habetur uersus hero-
 icus hexameter, τῆς ἀκμῆς ἔχειται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα, ἄνδρες,
 quanquam ille non Longini sit, sed Herodoti. Insciti-
 am scriptoris sui msc. Ambr. profitetur, quum, ἐλεύθεροι,
 ἢ δοῦλοι, καὶ τοῦτοι, ὡς δραπέτησι, legit. *Δραπέτησι* tamen
 rectum est, non, ut operarum uitio Tollii editio habet,
δραπέτησι. Paulo post legit, νῦν ὧν ἡμεῖς, quia supra, sci-
 licet, ἔχειται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. Sed inepta haec est lectio.
 Iterum idem legit, *ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι παραχρῆμα.* O-
 mnia declarant, interpolatum hic esse msc. a nescio quo
 Gram-

Grammatista. Deinde idem codex legit, πόντος ἡμῶν, et abest uox ἔσται. Mox concisius scribit, ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους. Verba, εἶναι ἐλεύθεροι, defunt. Manutius deinde legit, ἔχεται ὑμῶν, ut supra in aliis quoque codd. extabat, quanquam ipse ab iis ibi discessionem fecerat. Legitur porro in msc. Ambr. προσεῖς ἐβαλον οὖν [repone, προσεῖς ἐβαλε γούν] ἀν' εὐθύς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὥς μὴδ' ἀρχὴ φθόνων πρὸς τὸ κ. τ. λ. Manutius edidit, προσέλαβεν γάρ. Sectionis XXIII. initio in msc. Ambr. μεταβολαί legitur pro ἀντιμεταβολαί. Ante uerba, αὐτίκα, Φησὶ, nomen uidetur excidisse auctoris, qui uerbis ibi subsequenter usus est. Non uidentur ea esse Thucydidis, quia τὸ ΚΕΛΑΔΗCΑΝ Ionismum prodit. Videntur ergo esse Poetae. At Faber, si uersum constituere credantur, τὸν καὶ desiderari putat. Obiectioni huic obuiam inus, si, more Longini, totum Poetae locum descriptum hic extare negemus, ut adeo per ἀσύνδετον copula fortasse usque ad finem reiecta fuisse credatur. In msc. Ambr. pro θύνων est θύνων. Ego, si ΘΥΜΟΝ legeretur, omnem rem extra controuersiam esse reputarem. In Sophoclis uersibus, qui non ita procul a fine Oedipi Tyranni leguntur, lege, χ' ὥπλοσα, quod etiam edd. Sophoclis, Manutius, Langbaenius, et msc. Ambr. agnoscunt. Paulo ante ταὐτὸ σπέρμα msc. Ambr. legit. Idem legit etiam deinde συνεκπλήθυσεν, ut a uerbo sit πληθύω, quam lectionem non probo. Mox παρετετεύμεθα ille msc. codex reponit, ut sit ὁ ὑπερσυντέλικος χρόνος. Locum illum, οὐδὲ βάεβαροι, et reliqua, Manutius plenius e msc. Bessarionis codice hoc modo legit, οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάεβαροι. Eodem modo msc. Ambr. legit. Nec multum edd. Platonis uulgatae abluunt. Sub finem msc. Ambr. legit, ἀρχήσιν ἢ πληθύν, quod corruptum

ptum est. Sectione XXIII. meminit Longinus Phryni-
chi tragici drama, *Αλωσιν Μιλήτου* uocatum, de quo prae-
ter doctis uiris notatos auctores conferendus est etiam
Strabo lib. XIII. p. DCXXXV. ed. Casaub. Paulo post in
msc. Ambr. legitur, τὸ ἐκ τῶν διηρημένων, ut desit ὁ αἰτιατικὸς
σύνδεσμος. Mox in eodem, ὅπου τε ὁπότε legitur. Ma-
nutius pro ἐμπαθοῦς edidit εὐπαθοῦς. Sequenti sectione
XXV. post uerba, τὸν ἵππον, desideratur pronomen αὐτοῦ.
Nec multum refert, si deleatur dictio. Sectione XXVI.
male abest uox ἀλλήλοισιν in msc. Ambr. quum Homeri
uersus recitantur. Pro ὡς ἐστυμένως legendum est, ὡς ἐσ-
τυμένως, ut extat etiam in edd. Homeri, Iliad. O. uers.
DCXCIX. In Herodoti loco post uerba, *Ανω ἰόντι*, ali-
quantum spatii uacuum est relinquendum. Duo illa
uerba msc. Ambr. expungit, quia soloeecismum eis inesse
reputarat librarius, substituitque eorum in locum, sensum
qualitercunque exprimens, *πλεύσαι*. Cum eodem non
legerim *ἀφίξη*, quanquam sciam, ad dialectum, quando
auctores laudantur, saepe non attendi. Mox ibidem le-
gitur, *πλεύσαι δὺ ἡμέρας*. Deinde, *ἔπειτα ἤξει*, scribitur,
reiecta antecedente copula. Pro, *ὡς παραλαβὼν* in cod.
msc. *ὡς παραβών*, extat, pro, *ὡς παραβαλὼν*. Sed tum di-
cendum erat Longino, *ὡς παραβαλὼν τὴν ψυχὴν σου εἰς τό-
πους, δεῦρο κακῆϊσε ἄγει*. In eodem msc. legitur *τὰ πρά-
γματα* pro *τὰ πρόσωπα*, quod Tollius recte etiam in tex-
tum recipit. *τάδε δὲ γράφω, ὡς μοι ἀλήθεια δοκεῖ εἶναι*.

CAPVT IIX.

συγγραφεὺς, scriptor: in primis prosa usus. Suidas emenda-
tur. Pherocydes prosae orationis auctor. Acusilaus. Tres
ἐποφάσεις conuulsa. Homeri loci aliquot apud Longi-
num

num expensū. Ire, iter, de morte εὐφημοῦντες prisca dicebant : itemque concessit, et abiit, et fuit, et uixit. Plures olim dicti sunt mortui. Εἰφίδιον et ξιφείδιον. Πεπωκῶς et πεπλωκῶς a librariis confunduntur. Πέπωκα non est ἀχρηστον. Od. Biseti error. Αἰχρὸν dicitur περὶ τῶν ὀνειδισομένων. I. Gretserus notatur. Τόλμα et τόλμη. Tollii lapsus iteratus. Voluptas malorum esca. Plato πυθαγορίζει περὶ τῆς ψυχῆς ἐλευθερίας. Bacchus μαρνόμενος, et Mars, et Neptunus. In Longino lectiones variae annotatae, multaue in eo correctae, uel uindictae.

STatim sub sectionis XXVII. principio συγγραφεὺς non tam pro *historico*, quam pro *quolibet* sumitur *scriptore*. Passim hac uoce olim ita usus est Galenus. Non tamen nego, aliter loquutos esse uetustiores Graecos, quod Scholiasta Thucydidis sub initium monuit. Quanquam autem hoc loco uidetur Longinus etiam *Poetas* uocare συγγραφῆας, quod fecit etiam initio sectionis XXXIII, in primis tamen ita *pedestri sermone utentes* uocabantur. Hinc συγγραφήν *sermonem* notat aliquando *pedestrem*. Ita capiendus est Suidas in Εκαταίῳ, quum ita scribit, Πρῶτος δὲ ἰστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκεν Εκαταίῳ ὁ Μιλήσιος, συγγραφήν δὲ Φερικύδης. Τὰ γὰρ Ἀγησίλαου νοθέυεται. Eadem dixit Suidas in Ἰσορήσῃ, nisi, quod male ibi pro *Pherocyde* substituat *Thucydides*, quia, scilicet, συγγραφεὺς et ipse scripserat. Quod *prosam* orationem intelligat Suidas, ipse optime edisserit in Φερικύδης, ubi ait de eo, πρῶτον δὲ συγγραφήν ἐξενεγκεῖν πεζῶ λόγῳ τινὲς ἰστοροῦσιν, ἑτέρων τοῦτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον Φερόντων. Sic Plinius lib. VII. cap. LVI. *Prosam*, inquit, *orationem condere Pherocydes instituit, Cyri regis aetate*. At in Suida praeterea tribus in locis graue et inueteratum mendum est. Pro Ἀγησίλαῳ enim legendum est Ἀκουσίλαῳ, de quo ipse ait, ὅτι ἰστορικὸς ἦν πρῶτος.

πρεσβύτατ^Θ. In Homeri apud Longinum loco pro, ἀ-
πάνευθε νεῶν, in edd. Homeri est, ἐπ'ἀνέυθε νεῶν. Deinde
in msc. Ambr. sequens uox ΕΤΕΡΩΘΙ in ΕΘΕΛΟΝΤΑ est im-
mutata. In eodem pro, αὐτοῦ οἱ θάνατον, legitur in msc.
Ambr. αὐτὸ ἰ θάνατον. Legerem αὐτόθι οἱ θάνατον, quia
αὐτόθι cum αὐτοῦ idem est, nisi alterum agnoscerent et-
iam edd. Homeri, Iliad. O. uers. CCCXLIX. Mox pro πρέ-
πουσαν in msc. Ambr. est ῥέπουσαν, et pro ἡ πρόσχρησις le-
gitur ἡ πρόχρησις. In Hecataei loco Fabri et Tollii emen-
dationibus plane subscribo. ἀποίχεσθαι tamen non muta-
rem. σύνηδες γὰρ τοῖς ποιηταῖς, ὥςπερ καὶ τοῖς πεζολεκτοῦσιν
ἀτλικοῖς, χρῆσθαι τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν. Dein-
de msc. Ambr. legit, Ἡρακλείδας ἐπιγόνους, et, καὶ μετ' ἐρώσε-
τε, quod est παρὰ τὸ τιτρώσκειν, ut sensus sit, *Ne et mihi da-
mnum inferatis*. Sed lectio uulgata praestantior est. Mox
ἡ τέχνη requirit, ἀγχιςροφον παρέσθησε. Msc. Ambr. legit,
ἀγχιςροφον παρέσθηκεν. In Demosthenis loco pro χολήν le-
gitur in msc. Ambr. χολήν. An χολῇ legendum est? Sic
autem negatio erit triplex. Nec tamen id Graecis est in-
usitatum. Lysias Orat. XII. οὐδ' ἐπώποτε, ait, οὐδ' ὑφ' ὑμῶν
οὐδεμίαν τὴν αἰτίαν αἰχμῶν ἔχον. In Homeri loco pro εἰπέ-
μεναι Manutius legit, ἢ εἰπέμεναι. In codd. editis Homeri,
Od. Δ. uers. DCLXXXII. legitur, ἢ εἰπέμεναι, quae recta est
lectio. Nec metrum repugnat. Est enim συναλοιφή. Sic
Iliad. E. uers. CCCXLIX.

Ἡ οὐχ ἄλλης, ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἡπεροπεύεις;
ἐνδιάθετον αἶσαν τὴν τῆς Πηνελόπης κατὰ μνηστῆρων inesse uer-
sui illi, Μὴ μνηστῆυσαντες, κ. τ. λ. ante Gabrielem de Petra
dixit ad eum Homeri locum Eustathius. Ille etiam cum
uulgatis Longini edd. legit in Homero, οἱ θάμ' ἀγειρό-
μενοι. Sed Manutius, et uulgatae edd. Homeri, rectius ui-

dentur legere, οἱ δ' ἀμὲν ἀγασσόμενοι. Sequenti in uersu priorum trium uocabulorum lacuna in msc. Ambr. extat. Pro, τῶν πρόθεν, quod Manutius etiam agnoscit, nihil certius est, quam, τὸ πρόθεν, scribendum esse. Nec aliter EVstathius et edd. Homeri legunt. In segmenti XXIIIX. limine duae hae uoculae καὶ ἡ a msc. Ambr. absunt. Manutius contra auctoris mentem, ὡς οὐχ ὑψηλοποιόν, edidit. Pro, ἀλλ' ἡδέως, msc. Ambr. ἀλλ' ἀδεῶς legit, τοῦτ' ἔστι, δραστηῶς. Πορείαν de morte dixit Plato κατ' εὐφημισμὸν. Catullus eam *iter tenebricosum* nuncupauit, eandem obcausam, non, quod speraret immortalitatem. Vide apud Pausan. Eliac. I. cap. XX. p. CCCCXXVII. ed. Kuhn. Nec alii Latini aliter, Lucret. lib. III.

Denique saepe hominem paulatim cernimus ire.

Nota praeterea sunt CONCESSIT apud Tacitum, et ABIIT, de quo Scaliger ad Festum, et Io. Meursius de funere cap. I. itemque ABIIT AD PLVRES. Nam mortui quoque PLVRES uocabantur. Aristophanes ἐκκλησιαζούσ.

Ἡ γὰρ αὖς ἀνεστηκῦια ἀπὸ τῶν πλειόνων.

Τουτέστι νεκρῶν, ut scholia ibi p. DCCLVI. et Suidas docent. Adde de hoc P. Victor. lib. II. cap. VII. uar. lect. Talis εὐφημισμός erat etiam in illa formula, SI QUID HVMANITVS ACCIDERIT, de qua multis egit L. Torrent. ad Suet. AVgust. cap. CI. p. CCXVII. Dicebant etiam de mortuo, FVIT. Vid. Barth. aduers. lib. XLII. cap. IX. et lib. X. cap. XX. Adde Io. VVeiz. ad Valer. Flacc. lib. VII. uers. CCCXLI. Sic Thucydides lib. II. τὸν οὐκ ὄντα uocauit τὸν τεθνηκότα, ut uolunt scholia ibi p. CXXIX. Sophocles *Αντιγόνη*, uers. DLXXIII.

ἀλλ' ἡδὲ μὲν σοι μὴ λέγ', οὐ γὰρ ἔς' ἔτι.

Ibi scholia p. CCXXXVI. Ἀπὸ τοῦ, μὴ φρονεῖ, ὅτι ἐν τοῖς ζῶ-
σιν

σίν ἐστι. Denique VIXIT etiam dicebant. Απεβίω uertit Seneca. Plutarcho in Cicerone est ἔζησε. Καὶ ταῦτα δὴ ταῦτα. Pro, Ἀρα δὲ, recte legit msc. Ambr. Ἀρα δὴ. Post uerba, Ἀρμονίαν τινὰ, inseritur uocula τῇ, non bene, nisi scribendum sit, καθάπερ ἀρμονίαν τινὰ δέ. Sectionis XXIX. primum uocabulum ἐπίκαιρον in msc. Ambr. in ἐπίκηρον immutatur, tumque paulo post legitur, Εἰ μὴ συμμέτρως, ut sensus sit, *Profligatam et insulsam rem esse periphrasin, nisi modice ea utamur.* Non uidetur haec lectio spernenda, quum cum consequentibus satis cohaereat. Possit etiam τὸ ἐπίκηρον Longini explicari ex illo Martialis,

Victurus genium debet habere liber.

Nec tamen haec lectio plane prae uulgata satisfacit, praesertim, quum ἐπίκαιρον eodem modo usurparit iam ante Longinus sect. XVIII. p. CXXXII. Toll. ed. Mox uerba, Εἰ καὶ τισιν ἀκαίρως δοκεῖ, corrupta sunt. Primo lege, ἀκαίρως. Ο ἀκαίρως opponitur τῷ ἐπικαίρῳ, de quo iam diximus. Deinde lege, ut est in msc. Ambr. Εἰ καὶ τισιν ἀκαίρως, quamuis ibi male adhuc extet ἀκαίρως, reiecto uerbo δοκεῖ, quod in eodem quoque desideratur. Καὶ τισιν, τουτέστι, καὶ ἐν τισι. Pro, καὶ, εἰ πρόβατα, in eodem msc. est, ὡσεὶ πρόβατα, unica uoce. Sed scribendum est distinctim, ὡς, εἰ πρόβατα. Pro φασίν extat in msc. Ambr. φησίν, id est, *inquit orator.* Sic supra p. CXVI. καὶ μὲν εἰς, φησίν, αὐτίκα κ. τ. λ. nisi lectio et eo in loco est corrupta. Pro πεφιλολόγηται legitur in msc. Ambr. πεφιλολογεῖσθαι. Ego legerem πεφιλολογήσθαι. Sic Aristoteles εἰρήσθαι usurpat. Post uerbum πεφιλολόγηται Manutius addit, Τερεντίαν ἐφίλτατε. Sectione XXX. pro περὶ τοῦ φραστικοῦ in msc. Ambr. est, ἀντὶ τοῦ φραστικοῦ, quod innuit, ἀμφὶ olim fuisse lectum. In eodem pro κατακλεῖ est κατακλεῖ, quasi scriptum fuisset κατακλείει. Minus bene. Pro σαφένειαν

msc. Ambr. *ἐυπίνοισαν* reponit. Legerim *ἐπίνοισαν*, ut Longinus innuat *solertiam in excogitando*. Post hanc uocem alteram uoculam *η* msc. Ambr. delet. Inde confirmatur coniectura Tollii, quae eandem hinc eiecerat. Paulo post non aeque bene in eodem desideratur *τάλλα*. Pro, *Δι' αὐτῆς*, Tollius reposuit, *Δι' αὐτῆς*. Ego nihil muto. Duo enim haec pronomina et alias confundit Longinus, imprimis, si sequamur impressionem Manutianam, de qua re alibi mentio iniecta est. In fine huius sectionis ultima sui parte truncatae ad oram msc. Ambr. notatum est, *Ενταῦθα ἐλλείπει περὶ δύο φύλλα*. Sectionis XXXI. uox prima *ἱπτικώτατον* in msc. Ambr. exaratur. Pro *ἐμοίγες* Tollii reponendum est *ἐμοίγες*. Manutius deinde legit, *Επὶ τὰς αἰχρὰς καὶ ῥυπαράς*. Pro *Ξιφιδίω* in msc. Ambr. *Ξιφιδίω* habetur, quod etiam non damno. Nam a uoce *λέξις* habetur eodem modo τὸ ὑποκοριστικὸν modo per *i* scriptum, modo per diphthongum. *Λεξειδίον* sane legitur apud Clem. Alexandr. lib. I. p. CCLXXIX. Paulo post recte Manutius legit, *Επὶ τῆς νεώς*. Pro τῷ *σημαντικῷ* in msc. Ambr. est τῷ *σημαντικῶς*, ut uideatur uox *ἐμφαίνειν*, uel similis, excidisse. Sectione XXXIII. pro, *τὰς αὐτῶν ἑκάστοι*, Manutius legit, *τὰς ἐαυτῶν ἑκάστοι*. Vocabulum *προπεπωκότες* in msc. Ambr. mutatum est in *προπεπτωκότες*. Male. Saepe nempe *πεπωκώς* in *πεπτωκώς* a librariis mutari, exemplis additis erudite demonstrauit P. Leopardus lib. IX. cap. XXXIII. emendat. Iterum nugantur Grammatistae nonnulli, qui hoc tempus uerbi *πίνω* Graecis scriptoribus nec satis usitatum esse asseuerant. Sic Od. Bifetus ad Aristoph. *σφῆκας* p. DXXXVII. τὸ ΚΑΤΑΠΕΠΩΚΑ ἀχρηστον esse asserit. Glossae, *Biberat*, *πεπώκει*. Pro eo *ἐπεπώκει* est in Ceбетis *πίνακε*. Facit glossa ad I. Reg. XXX. com. XII. τῶν ὁ, ubi

ubi legitur. Utuntur eo uerbo e profanis praeterea scripto-
ribus Theocritus εἰδ. β'. AEschylus ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβαις, uers.
DCCCXXXIII. Aristophanes ἀχαρνεῦσιν, Athenaeus, et
quis non? Quid enim attinet, plures nominasse? Per γὰρ
αἰχῖσα intellige *probrosissima quaeque*. Suidas, αἰχροῦ εἶδη
δ', ἄδικον, δειλὸν, ἄκοσμον, ἄμορφον. Κατ' ἰδίαν uero antiquis
αἰχῶ ἀναδήσασθαι dicebantur οἱ ὀνειδίζόμενοι. Homerus
Iliad. γ.

τὸν δ' ἐκτὼς νείκεσεν ἰδὼν αἰχροῖς ἐπέεσσιν.

Ibi Eustathius p. CCCLXXIX. Ἰστέον δὲ, ὅτι αἰχρὰ ἔπη συν-
ήθως οἱ ὀνειδιστικοί, ὃ ἐστὶ, ψεκτοὶ λόγοι, ὥς περ ἀνάπαλιν καλὰ
ἔπη, καὶ ὥς περ εἰπεῖν εὐειδῆ, τὰ ἐγκωμιαστικά. Ονειδιστικοῖς λόγοις
in patriam delectari proditores adulatōresque, notum est.
Sed *de libidinosis* tamen maluit interpres accipere. Post
uocem δεσπότην in msc. Ambr. deest αὐτῶν. Manutius sue-
to more αὐτῶν legit. Deinde msc. Ambr. τοῖς πρότερον Ελ-
λησι scribit, quod bene Graecum est. Paulo post ἰάζει
paululum Demosthenes in uoce ἀνατετραφότες, quum ἀ-
νατρεπῶ κοινῶς requireret ἀνατετραφότες. Manutius ἀνατε-
τροφότες edidit. Sed pugnat haec lectio cum sensu au-
ctoris, nisi uel ἀνατετροπέτες reponas, uel οὐδαμῶς, aut si-
milis exciderit negatio. Mox ἐνικῶς Manutius legit, Μει-
λίγματα φησι. Pro, πλήθ' καὶ τόλμην μεταφορῶν, msc. Ambr.
πλήθ' καὶ τόλμης legit. Emenda cum Tollio, πλήθους καὶ
τόλμης. T. Faber ΤΟΛΜΑΝ scribere iubebat. EVripides
ἐκάβη, uers. ∞ CXXIII.

Ὡς δὲ τόλμαν, ἐκάβη, τήν δ' ἔτλης ἀμήχανον.

Vides, ut obiter etiam hoc annotem, ultimam in τόλμαν hic
corripī, secus, quam Iac. Gretserus, uel quisquis alius, qui
Grammaticam Graecam eius nomine conscripsit, opinat-
us est. Nec alterum tamen ἢ τόλμη inusitatum olim pla-

ne fuisse, colligitur ex EVstathio ad Od. A. p. Ω DCLXXXVII. ubi inquit, Ἰσεον δὲ, ὅτι τὸ Λήδη Λήδα λέγεται κατὰ Ἡρωδιανὸν Δωρικῶς. Ἰσως δὲ Δώριον καὶ ἡ τόλμα, ὃ ἀναλογώτερον τοῦ τόλμη φησὶν Ἡρωδιανός. Idem secundum quosdam Technographos Ionice dici νύμφα, τόλμα, τήθα, pro νύμφη, τόλμη, τήθη asserit. Ait enim ad Iliad. γ. p. CCCXCIII. ὅτι τὸ μὲν νύμφα, καθὰ καὶ τὸ τόλμα, καὶ τήθα, (legendum est τήθη,) Ἰωνικά τινες εἶναι βούλονται, πρὸς χρείαν δὲ μέτρου συσταλτικὴν παρελλήφθαι. Haec ille. Mox Tollius alucinatur et in interpretando, et in interstinguendo, et in corrigendo. Primo enim interpunge, καὶ περὶ τῶν χημάτων τὰ εὐκαίρα. Deinde interpretare, *tempestive usurpatas*, ut fecit Gabriel de Petra, denique retine ueterem lectionem, καὶ γὰρ σφοδρὰ πάθη, etsi etiam articulus in msc. Ambr. desit. Nam τὰ εὐκαίρα τῶν χημάτων praecessit, sequiturque, τὸ γενναῖον ὑψῶς. In Platonis loco ἡδονὴ κακῶν δέλεαρ uocatur, non, ut in msc. Ambr. erat, κακὸν δέλεαρ. Nam et Cicero I. de ll. uoluptatem uocauit *matrem malorum*, et in Catone maiore plane, ut Plato, *escam malorum*. *Irritantia malorum* diceret eam Poeta. Post uerba, ἄμμα δὲ τῶν φλεβῶν subiecit Manutius e msc. Bessarionis, ut mihi persuadeo, τὴν καρδίαν. Nec uideo, cur in annotandis erratis typographicis mentem suam mutauerit. In msc. Ambr. habetur, ἄμμα δὲ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν. Nec aliter scripsit Plato. In eius edd. τὴν δὲ καρδίαν ἄμματα τῶν φλεβῶν, κ. 7. λ. legi uideo: Sed factum id est uitio librariorum, qui ultimam syllabam e uoce καρδίαν repetere neglexerunt. Pro ἐγέρσει msc. Ambr. non male ἐπεγέρσει scribit. Mox tamen male in eo est ἐνεφύτευσε pro ἐνεφύτευσαν. Pro, οἷον ἄμμα μαλακὸν msc. Ambr. οὐ ποῖον μάλαγμα legit. Non aliter in Vatic. duobus legitur. Mirus mss. consensus est hoc in loco, quare eruditis amplius de eo cogitandum esse existi-

existimamus. Pro ἀκμάζει in msc. Ambr. est ζέση, ita tamen, ut uox πηδῶσα desideretur. Pro, μετα' δὲ ταῦτα, usque ad, Νομὴν δέ, in msc. Ambr. legitur, μετα' δὲ ταῦτα σαρεξὶ πάντα φυσικατεσκίασαν προβολὴν τῶν ἔξωθεν τὴν σάρκα οἶον τὰ πηδήματα προθέμενοι. Νομὴν δέ κ.τ.λ. Nec aliter Manutius legit, nisi quod, (Φησὶ) κατεσκίασεν et ἔξωθεν rectius ediderit. Monendus es tamen, lector, omnia haec immutata postea ab eo esse in uulgatam lectionem sub peccatorum ab operis commissorum recensione. In eodem msc. Ambr. legitur paulo post, τὰ φλεβῶν ῥέοι νάματα. Porro ait Plato, μεθεῖσθαι τὴν ψυχὴν ἐλευθέραν. Nempe, ut ait Appuleius de dogmate Platonis, *eum Pythagoreos sectatum fuisse constat*. Sic autem αὐτὸς ἔφα, uel etiam Empedocles,

Ἦν δ', ὑπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ' ἐλευθερον ἔλθης,
 Εἶσαι ἀθάνατος, θεός, ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Duae hae uoces, ὥστε δεῖξαι, in msc. Ambr. absunt. Nec iis opus est. Idem enim est, ac si diceret Longinus, αἷς δὲ δεδήλωται, ὡς μεγάλα, καὶ ἔξῃς. Mox recte in eodem, μεγάλαί τε τὴν φύσιν, legitur. At non ita bene ibi legitur, αἱ τροπικαὶ, nisi uel exciderit uox λέξεις, uel φράσεις, uel simile. Supra p. CLXXII. τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν dixit. Deinde legitur in msc. Ambr. καὶ φραστικοί, quemadmodum Longinus p. CLXIV. etiam loquutus est. Non multo post in eodem est, οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν. Post uerba, ὅτι πόλιν εἶναι, abest in msc. Ambr. uocabulum δεῖ, quia uidelicet, inquit, sequentis uocis initium eiusdem est soni. Sed equidem malim legere, οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν, ὅτι Φησὶ πόλιν εἶναι δίκην κρατῆρος. Infra autem obtrectatores Platonis loquuntur, Νήφοντα γὰρ φασὶ κ.τ.λ. Pro κεκραμένην etiam recte in msc. Ambr. κεκρασμένην legitur. Deinde de
 Pla-

Platone dicitur, ὅτι μαινόμενον ἔλεξεν οἶνον. Sic alii Bacchum uocarunt, cuius inuentum uinum est. Scholiasta Thucydidis ad lib. III. p. CCLXXV. τὸν Διονύσιόν φασι μαινόμενον, οὐχ ὅτι αὐτὸς μαίνεται, ἀλλ' ὅτι ποιεῖ μαίνεσθαι. Idem fere habes apud Scholiastam Pindari ad πυθ. δ. εἰδ. Α. Apud Homerum Ἀρης μαίνεται. Horatio lib. I. Epist. XI. *furens Neptunus* commemoratur. Pro ἐγκεχύμεν msc. Ambr. ἐκκεχύμεν habet. Non multum abludit Tollii coniectura ἐκκεχυμένως reponentis. Verba, *Εν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασι*, Tollius uertit, *In suis in Lysiam commentariis*. Non recte se habet haec uersio. Neque legitur alibi Caecilius in Lysiam commentatus esse. Interpretare ergo, *In suis pro Lysia commentationibus*. Laudauit Lysiam prae Platone Caecilius, ut suspicor, περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ῥητόρων, cuius libri Suidas meminit in Καικίλει. Nec absolum uidetur coniecere, eundem, qui Δημοθένους καὶ Κικέρων σύγκρισιν scripserat, scripsisse etiam σύγκρισιν Πλάτωνος καὶ Λυσίου.

CAPVT IX.

Αἰὲ pro αἰὲ Attico in pedestri oratione. Thucydides a librariis corruptus. Tb. Dempsterus notatur. Λακίσματα. A. Duditbius notatur. Scholium Longino inditum corrigitur. Hyperidis orationes ὑπὲρ Φρύνης καὶ κατ' Ἀθηνογένους. Αἰὲ in Cassii Dione et Dionysio saepe παρέλκει. Fr. Robortellus notatur. Nili μεγάλοι ποταμοί. Rhenus et Danubius μεγάλοι ποταμοί. Homeri et Isocratis locorum uaria lectio annotata, itemque Herodoti. Λύσις καὶ ἰασις eadem. Comicus uetus apud Longinum, ipseque Longinus saepius, forte emendatus.

NOn procul initio segmenti XXXIII. msc. Ambr. *Εν ἐ-
νίοις διημαρτημένοις*, legit, quod etiam ferri potest. In
eodem non ita multo post, *κίνδυνοι σμικρότητι* Ⓞ, habetur
πληθυντικῶς. Pro *τὸντο ἀναγκαῖον* ibidem legitur *τούτου ἀ-
ναγκαῖον*. Etiam recte. Nam Graece et *τούτο*, et *τούτου*, et
τούτω ἀναγκαῖον ἐστὶ dici potest. Pro, *τάδε μεγάλα*, msc.
Ambr. *τὸ μεγάλα*, exhibet. Lego, *τὸ δὲ τὰ μεγάλα*. Su-
pra enim dixerat, *τὸ τὰς μὲν κ. τ. λ.* Paulo post in eo non
bene *ἐκείνου* pro *ἐκείνο* legitur. Mox pro *αἰεὶ μᾶλλον* in msc.
Ambr. est *αἰεὶ μᾶλλον*. Nec *αἰεὶ* istud non tantum hic, sed
et in aliis locis, in *αἰεὶ* erat immutandum. Habemus eius
scripturae etiam uestigia in uariis lectionibus Longini codd.
a Laurentio a Zaccagnis annotatis. Et eadem sane lectio
infra etiam annotabitur. Praeterea usurpat istud *αἰεὶ* Ari-
stoteles Rhetor. lib. III. p. XCII. et Clemens Alexandr. lib.
I. *σρωμ.* p. CCCXLIX. alibique saepius. Nec hoc praeter-
eundum est, Thucydidem eo usum esse, si fides est Mar-
cellino illi, qui uitam eius conscripsit, et quem Thucy-
didis scholiastam nescio, quo auctore, uocauit Ian. Ge-
bhard. spicileg. ad Corn. Nepot. Pausan. cap. III. p. CIIII.
quanquam Marcellinus *ποιητικῶς* id eum fecisse addat. At
hodie sublesta librariorum fide factum est, ut nec hodie ita
in Thucydide scriptum inueniatur. Tamen addam, quod
Eustathius dicit ad Iliad. A. p. XXIIIX. *οἱ οἱ τεχνικοὶ λέγου-
σιν, ὡς διάλεκτοί τινες ἀποβάλλουσι τὸ ι τῆς αἰ διφθόγγου, οἷον
Ἀθηναῖοι τὸ ΚΛΑΙΕΙ ΚΛΑΕΙ λέγουσιν, οὕτω δὲ ΚΑΙΕΙ ΚΑΕΙ, ΑΙΕΙ
ΑΕΙ, ΑΙΕΤΟΣ ΑΕΤΟΣ*. Ergo Attici demum pro *αἰεὶ* communi
dicere coeperunt *αἰεὶ*, abiecta e priore diphthongo subiun-
ctiua littera. Mox lege, *οἱχ ἁμαρτήματα*, ut reliquae e-
ditiones, praeter Tollianam, exhibent. Pro, *Ἀρ' οὖν Ομη-*
ρῷ ἂν μᾶλλον, legendum omnino est, *Ἀρ' οὖν, ἢ Ομηρῷ*,

Θεόκριτ^{ος} ἂν μᾶλλον. Miror deinde omnes codd. male interpungere, τί δὲ Ερατοθένης. Lege, τί δέ; Ερατοθένης καὶ λοιπά. Nam Ερατοθένης pertinet ad inferiora, ἅρα δὴ μείζων ἦν ποιητής; Paulo post in msc. Ambr. est, κακείνη τῆς ἐκβολῆς τοῦ πνεύματος. Immo uocabulum ὄρμη in Manutiana etiam ἐκδόσει desideratur. Ergo primum uocabulum ἰνὶ κατακινήσει mutarim, ut hoc modo eiiceretur uox ὄρμη, tanquam e glossa orta. Sub finem huius sectionis operarum uitio legitur ὅτε μὲν pro ὅτῃ μὲν. Sectione xxxiii. pro προέχοι msc. Ambr. προέχει legit. Mox rectissime in eodem est, ὡς τε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασιν τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Hyperides qualis orator fuerit, notum est. At quid sibi uoluit Th. Dempsterus ad Rosini lib. V. cap. X. antiquit. quum, e Polluce Hyperidis testimonium laudans, illud sub inconcinnos, quasi e Poeta quodam esset dramatico, coegit iambos? Mox legendum est, ut in msc. Ambr. extat, πρὸς τὸ πάντα, et paulo post, καὶ τὰ λυσειακά, tumque ἡ ῥάβδος^{ος} ponenda. Pro μαλακίζεσθαι msc. Ambr. λακέρματα legit. Fortasse legendum est λακίσματα, et eiicienda uox ἀφελείας, tanquam e glossa orta. Λακίσματα posuit Longinus ἀντὶ τῶν ἀφελῶν περιόδων, quae μονότονως hoc in loco opponuntur. Recte deinde msc. Ambr. legit, καὶ οὐ πάντα ἐξῆς μονότονως. Manutius scribit, καὶ οὐ πάντα ἐξῆς καὶ μονότονως. Pro, λέγει, τό τε ἠθικόν, msc. Ambr. exhibet, λέγεται, τότε ἠθικόν. At λέγεσθαι pro λέγει ponere, σόλοικον est. Legerem ergo, λέγει τε, τό τε ἠθικόν. Mox pro, μετὰ παιδίας msc. Ambr. legit, μετὰ παιδείας. Post uerba, πλεονάζειν, msc. Ambr. addita habet sequentia, τό γέ τοι περὶ Φρυγίης ἢ Αθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν ὑπερίδην συνέστησεν. Eruditissimus uir, A. Duditius,

thius, non quidem fallitur, quod putat hoc scholium e
 margine in contextum, quem uocant, abiisse: nihilo fe-
 cius tamen in eo istum fugit ratio, quod illud esse dicit
 iudicium eius, qui Longinum reprehenderit, quod tam
 immodicis laudibus Hyperidem mactarit. Scilicet ἐρω-
 τηματικῶς haec uerba legit Dudithius. At nos contrarium
 plane sentimus, et quilibet deinde iudicare poterit, an
 recte sentiamus. Principio igitur lectorem uolumus mo-
 nitum, ipsa uerba Graeca esse uitiosa. In codice msc. Du-
 dithii, περὶ Φρυγῶς, extabat: H. VVolfius, περὶ Φρυγίας, e-
 didit: Noster liber, ut dixi, περὶ Φρυγίης, exhibet. Ne
 te detineam, lector, ulterioribus ambagibus, legendum
 aio, τό γέ τοι ὑπὲρ Φρύνης ἢ καὶ Ἀθηνογένους λογίδιον. Scili-
 cet hae sunt duae Hyperidis orationes, quarum utraque,
 sed prior imprimis, ueteribus non mediocriter fuit lauda-
 ta. Quod si laudata fuit, inepte crederetur a scholiasta,
 hac perlecta, minus Hyperides laudatus fuisse a Longino.
 Iam alteram illam, περὶ Φρυγῶς, uel, περὶ Φρυγίας, oratio-
 nem quis omni aevo ignotam fuisse neget? Deinde le-
 gendum est in eodem scholio, Εἰ ἐπιχειρήσειεν (ὁ Λογγίνος
 δηλαδὴ) ὁ γράφων, uel etiam, ἐπιχειρήσας ὁ γράφων, ut sen-
 sus sit, *Si eas orationes, quum haec scriberet, in manus
 sumisset recensissetque Longinus noster, maiori mihi per-
 suadeo adhuc laude eum Hyperidem mactaturum, studio-
 sisque sublimitatis commendaturum fuisse.* Hic genuinus
 glossematis huius non ineruditi sensus est, quem primi
 exposuimus. Increpat uidelicet Scholiasta Longinum,
 quod statim post Hyperidis recenseat uitia. Sed ad Lon-
 ginum ipsum redeamus. In msc. Ambr. post ἀμεγέθη de-
 est copula. Quid si legeremus, ἀμεγέθη, καὶ νῦν Δία νήφοντος.

An potius ἀμεγέθη est e glossa? Caecilius Statius apud Nonium,

- - - *Extemplo sauium*

Dat ieiuna anima. - - -

Sed hoc tamen paulo aliud est. Ante, τοῦ μεγαλοφρεσά-
του, deest in msc. Ambr. articulus. Deinde legitur in eo-
dem, Ενθα δὴ, ὁ κύριον. Mox pro ἐπειτοὶ et msc. Ambr. et
Manutius ἐπειδὴ legunt. Pro, Θεόπεμπτά τινα, msc. Ambr.
e glossa fortasse legit, Θεέπεμπτα δεινά. Sectione XXXV.
pro ὁ λυσίας corrupte est in msc. Ambr. ἀπουσίας. Post
uerba, ὁ λυσίας, in eodem legitur reiecta copula, ὁ μὲν
πλεῖον ἔτι, κ. τ. λ. Lego, ὅθεν πλεῖον ἔτι τοῖς ἁμαρτήμασι πε-
ριττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. Sic non opus erit, ut μάλ-
λον cum Tollio post uocem περιττεύει inferciamus. Recte
deinde legitur, παντὸς αἰῶτος τοῦ μεγάλου. Obserues parti-
culam AEI, uel AIEI, in hoc scriptore παρέλκεσθαι inter-
dum, nec locum ideo cum T. Fabro interpolandum esse
censeas. Sic infra p. CCXXXIII. Longinus, τὰ αἰῶτα παρόν-
τα, dixit, quanquam et eum locum inuertat Fr. Robortel-
lus. Alibi quoque saepius in Longino hunc idiotismum
obseruare licet, qui Cassius, nescio quo fato, uidetur fu-
isse perfamiliaris. Nam quod nos in Longino Cassio ob-
seruamus, idem in Dione Cassio notauit Ios. Scaliger
ὁ πᾶν ad Propert. p. CCIII. Mox Longinus τοῖς μικροῖς
ῥείθροις opposuit Nilum. Nempe *Nili alueos et decursus*
μεγάλους ποταμούς olim dixere Graeci. Confer. Salmas.
ad Solin. p. CCCCLXXVIII. Eodem modo Danubius A-
pollonio libr. III. uers. CCLXXXII. ποταμὸς

εὐρύς τε προβαθύς τε

uocatur. Porro de Rheno et Danubio Herodianus lib.

VI. pronunciat, ὅτι μέγιστοι ποταμῶν ὑπ' ἄρκτῳ ρέουσι. De Oceano nemo dubitat, maximum eum esse fluminum,

Εξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρεῖατα πάντα νάουσι.

Sub finem sectionis in msc. Ambr. est, Θαυμαστὸν δ' ὅμως αἰεὶ. Vide, quae supra diximus. Sectione XXXVI, ὡς εἶγε ἐκλέξας, msc. Ambr. legit. Paulo post ibidem non bene ante τῶν ἄλλων abest τὰ articulus. In Homeri uersu scribe, Ες τ' ἄν. In Herodoto scribitur ΡΕΟΙ καὶ ΤΕΘΗΛΟΙ, εὐκτι-
κῶς. Sectione XXXVII. in msc. Ambr. legitur, Εκεῖνη μόνον παραλλάττουσα. Nec simpliciter damnari potest haec lectio. Nescitur enim, quaenam sequentia uerba fuerint, quae exciderunt. Cernitur autem in msc. Ambr. post haec uerba spatium trium linearum cum dimidio litteris uacuum. Sectione XXXIIX. in msc. eodem concisius legitur, Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρυγαις, καὶ ἐξῆς. Locus Isocratis in uulgatis eius edd. ita legitur, Επειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥς τ' οἶόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τὰ τε μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖν, καὶ τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγεννημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. Mox in Longino msc. Ambr. et Manutius, τῆς καθ' ἑαυτοῦ, exhibent. Deinde, καὶ τοῖς πολλοῖς ἐτιῆν περιμάχητον, numerosius in msc. Ambr. legitur. In eodem absunt uerba, σφέας τῷ χώρῳ, eorundemque loco φησὶ legitur. Pro, τῇσιν αὐτέων τὰ ἐτύγχανον ἐτι περιεῶσαι, msc. Ambr. legit, ὅσοις αὐτῶν ἐτι ἐτύγχανον περιεῶσαι. Glossa haec est uerae lectionis, τοῖσι αὐτέων ἐτύγχανον ἐτι περιεῶσαι. Κατίχυσαν, quod in msc. Ambr. erat pro κατέχωσαν, e glossa est. Mox βάλλοντες in eodem desideratur. Pro, πλὴν ὁμοίως, mallet legere, πλὴν ὅμως. Recte deinde se habet lectio uulgata, λύσις καὶ πανάκεια τις.

Non enim uidetur mutandum esse uocabulum λύσις in ἴασις. Sunt quippe συνώνυμα, diciturque Graecis insuper λύσις τῶν νόσων, καὶ, λύειν τὰς νόσους. Sic apud Theognidem in uersu pentametro,

Δίξεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης,
ἢ λύσις πενίης est *medela egestati*. Non aliter apud Aristophanem νεφέλ. Philippides dicitur Strepsemi λυσανίας πατρώων μεγάλων κακῶν. Sed ultimum hoc κωμικώτερον est. Comicum illud in Manutii editione legitur, Ἀγρὸν ἔχον ἐλάττω γῆν ἔχον γὰρ ἐπιστολῆς. Nec paulo aliter msc. Ambr. scribit. Fortasse legendum erat,

Γῆν ἔχ' ἐλάττω τῆς Λακωνικῆς σολῆς.

Laconica stola breuior erat: contra promissior Ionica, unde et passim Homero ἐλκεχίτωνες Ἴωνες uocantur. Γῆ aliquando est ὁ ἀγρὸς, quod et τὸ γῆδιον demonstrat. Sic ἀγρὸν illud e glossa erit. Quodsi tamen codd. mss. lectionem sollicitius sequi uelimus, corrigendum esse uidetur,

Ἀγρὸν ἔχ', ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

CAPVT X.

Ο bone, ὦ κράτιστε, ὦ βέλτιστε, ὦ ἀριστε, ὦ λῶστε, ὦ γαθὲ, ὦ τᾶν, ὦ ἐταῖρε, ὦ γενναῖε. Εν ῥυθμῷ βαίνειν. Αποκλίνειν τὸν Τεράχην quid. Dirce. Antiopae filii Zethus et Amphion. Alii ab his Zetes et Calais. Antiope cuius filia. Scholiasta Apollonii notatur. Dio Chrysostomus bis emendatur. Error I. Scaligeri. Ελευθεραί. Propertii lectio minus emendata. Fed. Morelli error. Οψοποιία καὶ ἡδυπαθεῖα eadem. Homeri loci paria lectio. Scaligeri lectio in Longino approbata. G. de Petra coniectura refellitur. Ἀκροί Graeci e singulari in pluralem descendunt. Δίκαμα καὶ δικά, formula Attica,

Attica, Latine quomodo uertatur. ΟΙ πληστοί. Δάπαν
Ωμην. Longinus passim emendatur.

DEuenimus ad segmentum XXXIIX: cuius sub initio in msc. Ambr. ante uocem κράτις deest τὸ ὦ προςΦωνητικόν. Sic b. Lucas EVangel. cap. I. tmem. III. κράτις Θεόφιλε. Aliquando ὦ κράτις Graecis, inprimis Dialogistis, idem est, quod Latinis, *O bone*. Sic enim Lucretius, AGellius, aliique loquuntur. Graeci idem expriment modo per, ὦ τᾶν, modo per, ὦ γὰρ, modo per, ὦ ἐταῖρε, modo per, ὦ ἄρις, modo per, ὦ βέλγιστε, modo per, ὦ λῶτε. Lysias Orat. IX. τὸ εἰσιμιμον τοῦτο ἐστίν, ὦ βέλγιστε, οὐ ζυγῶ ἰσάναι, ἀλλὰ λόγον πράττεσθαι. Adde Dionem Prusaensem Oratt. III, et XV, alibique, et Suidam in Εἰαῖρε. Apud Philonem lib. II. νόμων ἱερῶν ἀλληγορίας p. LVII. OO. alibique in eodem, τὸ ΓΕΝΝΑΙΕ hoc modo usurpatur. Post uoces, φυσικὸν ἀνθρώποις, desideratur in msc. Ambr. ἐνέργημα, quod deesse etiam potest. Mox in eodem, ἀτλὸς μὲν, et, ἀναγκάσει βαίνειν, legitur. Εν ῥυθμῶ βαίνειν, Latinis dicitur, *rhythmicè incedere*. Hoc loco de Musica sermo est. Alioqui ueteres scimus in incessu ad uitium usque fuisse modestos. Alexis apud Athenaeum,

Εν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
 εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρρυθμῶς ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Petronius, *Quo incessus compositus, et ne uestigia quidem pedum extra mensuram aberrantia?* Adde τὸν πάνυ ad Athen. lib. I. cap. XIIIX. animadu. Nec tamen semper laudabilis erat eiusmodi incessus. Cicero in Clodium et Curionem apud Nonium, *Tu uero festiuus, tu elegans, tu solus urbanus, quem decet muliebris ornatus, quem incessus psaltriae, qui leuare uultum, mollire uocem potes. Leuare uultum* Graecis est ἀποκλίνειν τὸν ἰσάχηλον, quod uirorum

rorum esse muliebrium demonstraui Dio ὁ χρυσοῦς τὴν
 γλῶτταν Orat. III. Idem Cicero in L. Pisonem uocauit
 Gabinium *tonsam saltatricem*; quemadmodum Horten-
 sius L. Torquatum *Dionysiam* apud AGell. lib. I. cap. V.
 Ammianus lib. XIIIX. de Maximino, *Pedes hic et illic
 exultando contorquens, saltare, non incedere, uidebatur.*
 Pro, καὶ ἄλλοις ἔσοι παντάπασιν, Manutius edidit, καὶ ἄλ-
 λους ο. π. Primum ego hic excidisse puto uocabulum θη-
 ρίον, uel sane omnino simile. Deinde lego, καὶ ἄλλως θη-
 ρίον ἔσοιτο παντάπασιν. Ceterum paulo ante lego, οὐ γὰρ
 αὐλὸς μόνον ἐντίθησιν τινα πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, ἀλλὰ κ. τ. λ.
 Dixerat enim Longinus, *Harmoniam non delectare tan-
 tum, sed et animos audientium perturbare.* Si ita non
 legere concedetur, quomodo persuadebunt, Longinum,
 ἐντίθησιν τινα, et non potius, ἐντίθησιν δεινὰ, uel etiam δει-
 νότατα, scripsisse. Hoc satis fuerit τοῖς λογικὴν ἐμπειρίαν
 γέυσασιν. Mox retine ueterem lectionem, ὡς ἐπίστασιν,
 id est, πρὸς ἐπίστασιν. Sensus est, *Omnes sonos ad impe-
 tum, de quo loquutus erat, mirum quantum delectatio-
 nis addere.* Pro, καὶ τοιαῦτα εἰδῶλα, msc. Ambr. ταῦτα
 γὰρ εἰδῶλα, legit. Male deinde legitur, τὸ παρεσός. Manu-
 tius recte edidit, τὸ παρεσώς. Sic supra p. CXLIII. τὸ ἐ-
 φεσώς δέ@ dixit Longinus. Porro in msc. Ambr. legitur,
 κηλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ πρὸς ὄγκον, et reliqua, plane ut T. Faber
 correxerat. In eodem est, τῷ ψηλόν γε τοῦ δοκεῖν νόημα. In
 Demosthenis loco msc. Ambr. τότε ἐν τῇ πόλει, legit, quod
 etiam ferri potest. Ante uocem ἐπειτοί γε noster msc. u-
 na uoce est auctior. Legit enim, τότε ἐπειτοί γε. Ego neu-
 tram lectionem satis esse sanam, neque particulam ἐπει-
 τοί γε cum imperatiuo modo reor inueniri constructam.
 Quid ergo? Puto equidem Longinum scripsisse, τότε, τότε

ΤΗΙ ΠΟΛΕΙ ἄγε ἐκ τῆς ἰδίας κ. τ. λ. ΑΥτὸ abundat, ut saepe
 fit Graecis, et sciunt, qui Graece sciunt. Pro, Εποίησεν παρ-
 ελθεῖν, Manutius legit, quemadmodum etiam ἡ τέχνη re-
 quirat, Εποίησε παρελθεῖν. Sectione XXXIX. καθ' ἑαυτὸ,
 legitur in msc. Ambr. ut desit uocula τι. Paulo ergo an-
 te pro οὐδενί, quod nec satis Atticum, nec Dionysii, si
 Atticum esset, esse uidetur, οὐδέν τι, legerem. Pro ἄλλο
 ἄλλῃ, msc. Ambr. legit, ἄλλο ἄλλῃ. Non bene: etsi et-
 iam, ἄλλοσ' ἄλλα, scriberetur. In EVripidis uersu msc.
 Ambr. legit, οἱ τεθῆ. Sed uulgata lectio per codd. EV-
 ripidis uulgatos etiam probatur. De Dirce Pausanias in
 Bocoticis satis dixit. Eius priuigni, Antiopes filii, erant
 Zethus et Amphion. Antiopa illa erat Asopi filia, si Ho-
 mero credimus, et Pausaniae in Corinthiacis, non Ny-
 cteos, ut uoluit Propert lib. III. Eleg. XII. Ad Homeri
 Od. λ. p. ∞ DCLXXXII. ita EVstathius, ὅτι Αντιόπη κατὰ
 τὸν μὲν Ὅμηρον θυγάτηρ ἦν Ἀσωποῦ Θηβαίου ποταμοῦ. οἱ δὲ
 νεώτεροι Νυκτεώς αὐτὴν ἰσοροῦσιν. Hinc potes coniecere, fal-
 sa esse illa, quae Apollonii Scholiasta ad lib. I. uers.
 DCCXXXV. affert, Δύο, inquiens, Αντιόπη ἐγένοντο, ἡ μὲν
 Νυκτεώς, ἡ δὲ Ἀσωποῦ, περὶ ἧς νῦν Ἀπολλώνιος, ἧς καὶ Διὸς Ἀμ-
 φίων καὶ Ζῆθος. Duo hi Amphion et Zethus, ἀδελφοὶ μὲν
 ἦσαν, ἑτερόζηλοι δὲ γεγονόσιν ταῖς προαιρέσεσιν, ut inquit Io.
 Tzetza ad Hesiodi Theogoniam, p. CCXX. ed. Basil. No-
 tabilis error est illustris Critici p. CCXLIX. notarum ad
 Propertium, qui *Zethum et Calain a bubulco sublatos ef-*
se autumat, quum fuerint Zethus et Amphion. Dio
 Chrysostomus Orat. XV. ο γὰρ Πανδίωνος, inquit, νομεύς,
 [ορδίωνα uocat Cedrenus Cap. XXII.] ὁ ἐν Ελευθέ-
 ραις, καὶ ἡ γυνὴ ἡ τοῦ νομέως, οὐ μόνον οὐκ ἐξετίθεσαν
 αὐτοὶ γεννήσαντες, ἀλλὰ καὶ ἀλλότρια εὐρόντες παῖδια ἀνελόμενοι
 ἔτρεφον. Cὺ δ' ἴσως καὶ τὸν Ζῆθον καὶ τὸν Ἀμφίωνα ἐλοιδόροις ἂν, καὶ
 I
 διώμνυ-

διώμυσο ὡς περὶ δούλων τῶν Διὸς υἱέων. Lege in Dione, ἐν Ελευθεραῖς. Sic scribit Strabo lib. IX, Pausanias in Atticis, et Boeoticis, Diodorus Siculus lib. III. bibliothecae initio, et Stephanus in Ελευθεραῖς. Ceterum Zeten et Calain plus simplici uice apud bonos auctores esse confusos cum Zetho et Amphione, affirmare possum. Sic male legitur apud eundem Dionem Orat. VIII. p. CXXXV. Morell. ed. ἀλλὰ καὶ τότε ἴσως ἀθλητάς τινας ἐθαύμαζον, Ζῆθον καὶ Κάλαιν. Lege, Ζήτην καὶ Κάλαιν. Vide Apollonii scholia ad Argonaut. α. uers. CXI. Propert. lib. I. Eleg. XX.

Hunc super et Zethes, hunc super et Calais.

Ita Scaliger et Aldus legunt. Vulgo editur *Zethus*. Lege, *Zetes*. Duos hosce Apollonius inter Argonautas recensuit, non *Zethum et Amphionem*, ut tradidit Fed. Morellus ad Dion. Chrysost. Orat. XV. p. LXXV. notarum, neque de iis aliud quid apud Apollonium legitur, quam, quod acu picti in ueste Iasoni a Minerva oblata conspecti fuerint. Paulo ante in msc. Ambr. legitur, φανήσεται σοι, διότι κ. τ. λ. Lectio haec ferri potest. Neque enim sensui detrimenti aliquid inde accedit. Sub finem segmenti in eodem legitur, ἔστι μὲν γενναῖον καὶ τὸ λῆμμα. Sectione XL pro κατάρρυθμα posceret ἢ τέχνη, κατάρρυθμα. Pro, ὅτι, ὥσπερ, msc. Ambr. legit, ὅπως, ὥσπερ. Legerem, ὅτι πῶς, ὥσπερ, nisi potius in uoce ὅπως priores duae litterae ex uoce ὅτι sunt ortae, posteriores uero e sequenti uoce attractae. Pro, ἐφ' αὐτά, Manutius edidit, ἐπ' αὐτά. Sectione XLI pro, τὰ δεόντως, in msc. Ambr. legitur, τὰ οὐ δεόντως. De hac lectione Tollius satis dixit. Finis huic sectioni his uerbis in msc. eodem imponitur, ὡς εὐπαλιν ἡ ἐκτάδην ἀπόψυχα. τὰ γὰρ ἀκαίρον μῆκε α. Male, et absque bono sensu. Sectione XLII in msc. Ambr.

pro,

pro, καὶ, ὁ ἀνεμῶ, legitur, ἀλλ' ὁ ἀνεμῶ. Fortasse legendum, καὶ, ἀλλ' ὁ ἀνεμῶ. Pro ἀχαρι utrobique ibidem extat ἀχάριτον. Deinde ἡ τέχνη requirit, διέβαλε. Legitur in msc. Ambr. paulo post τιμῶν pro τιμίων, et deinde, τὰ μὲν ἀλουργῇ, τὰ δὲ ποικιλτά, τὰ δὲ λευκά. Non bene stabit haec lectio, nisi praecedens uox in χλανίδια uertatur. Pro ἀνωθουμένους ibidem legitur αὐτωθουμένους, ut uideri possit, legendum esse, ἀντωθουμένους. Deinde in eodem, καὶ τῇ θαυμαστῇ, mutatur in, ἀλλὰ τῇ θαυμαστῇ. Verba, πρὸς ὀψοποιίας καὶ ἡδυπαθείας, glossenate laborare arbitror, mediaeque duo adeo tollenda esse. ἡδολογία καὶ ἡδυπάθεια eadem sunt, quae ὀψοποιία. Lege Athenaeum, qui nescis, et mecum, opinor, senties. Pro, μάλλον εἰ πάντα ὡς ἐβούλετο, in msc. Ambr. est, ἡ, εἴπερ πάντα ὡς ἐβούλετο. Recte: nisi quod pro ὡς legendum est πως. Mox, τραπεζοκόμων εἰπεῖν, ibidem recte ibidem legitur. Deinde desunt duae uoces, εἰς ῥυπαρά, in msc. Ambr. excepta ultima ultimi uocabuli syllaba. Spatium tamen ad capiundas eas relictum est ibidem uacuum. Pro ἀξίας rectius msc. Ambr. ἀξίαν legit. In ultima Longini sectione pro, καὶ ἐναργεῖς, msc. Ambr. legit, καὶ ἐντραχεῖς. Mox legitur ibidem, ὑψηλαί τε λίαν. Deinde et msc. Ambr. et Manutius, θεῖψαι τε γὰρ, φησὶν, legunt. Euiκῶς enim et ante, et post, loquutus est noster. Pro, καὶ ἅμα διωθεῖν, corrupte in msc. Ambr. scribitur, καὶ ἅμα διελθεῖν. Paulo post idem legit, καὶ εἰς οἰκέτας. Requirit porro ἡ τέχνη, ἐφασκε. Locus Homeri aliquantum aliter se habet. Est autem iste ex Od. O. uers. CCCXXII.

Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρυόπα Ζεὺς
ἀνέρι, εὖ δ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλησιν.

Pro, καλούμενοι νᾶνοι, in msc. Ambr. est, καλούμενοι δὲ ναοί. Lege, καλούμενοι δὲ νᾶνοι, et recta erit sententia. Νᾶνοι scribo,

exemplo Ios. Scaligeri, quia prima in ea uoce extenditur.
 Ceterum Ios. Scaliger ad Propertium p. CCXXXIII. pro
 γλωττόκομα adduxit γλωττοκομεία, pauloque post κωλύει
 legit, ut Manutius etiam edidit, et post ἐγκλεισμένην la-
 cunae notam posuit. Videtur ergo e msc. quodam codice
 eam ῥῆσιν descripsisse, in quo uerba, τὰς αὐξήσεις, defue-
 re. Deinde συνάγει cum Manutio itidem legit Scaliger.
 Codex Ambr. corrupte συνάροι exhibet. Tandem pro,
 τοῖς σώμασι, quod uulgo olim lectum, ne Longinus non
 tam nanum, quam ἐμπεφορβημένον describeret, τοῖς σώ-
 μασι, quemadmodum et postea G. Langbaenius legen-
 dum esse coniecit, edidit. In uerbis, τὰ αἰεὶ παρόντα, ni-
 hil muta, ut supra diximus. Post uerba, ὅρα δὲ μήποτε,
 Manutius multa deesse asteriscis suis innuit: sed in msc.
 Ambr. parua lacuna est, scilicet spatium XII. circiter li-
 nearum uacuum. In eodem msc. codice mox legitur,
 Νῆ Δία πρὸς τούτων. Sed sic legendum potius esset, καὶ, νῆ
 Δία, πρὸς τούτων ὄντα τὰ Φρ. ut intelligatur, *Mores belli se-
 qui ingenium, et quasi a partibus eius stare.* Ceterum
*bac in sectione in gratiam AVreliani, qui tum rerum
 potiebatur, aliqua scripsisse Longinum,* quemadmodum
 Gabr. de Petra sub finem synopticae praefationis conclu-
 dit, non assererem. Erat enim, quod nec ipse nesciit,
 Zenobiae, Reginae Palmyrenae, a consiliis, adeoque AV-
 reliano AVG. contrarius, Suidasque de eo ait, ὅτι ἀνηρέ-
 θη ὑπ' ΑΤρηλιανοῦ τοῦ καίσαρος, ὡς σύμπλους Ζηνοβία τῇ Ο-
 θαινάδου γυναικί. Pro, Κατὰ κράα, msc. Ambr. legit, Κατ'
 ἄκρας. An rectius est, Κατὰ κράα, ut altera lectio sit
 τοῖς ταχυγράφοις tribuenda? Sed retinenda est lectio, κατ'
 ἄκρας. Ἀκραι sunt extremitates. Ἀγονται γὰρ πάντα κατὰ τὴν
 οὐκ ἄκραν, φέρονται δὲ κατὰ τὴν καίαν, μέσον δ' ἐν πᾶσι ἀγί-

50v. Iam, ut puto, mentem Longini quilibet capere poterit. Pro, *Ανάλεξον ἐν τι*, ad marginem msc. Ambr. habetur, *γρ. ἐναντι*. Varia haec lectio confirmat, plane ueram esse Parisiensis manuscripti lectionem, *Αλαζονείαν τε*. Nec id inusitatum Graecis, e singulari numero in pluralem transire; quod dico, ut *νεοττοποιεῖται* cum *γεννώσι* ne putes inepte copulari. Sic Aristoteles lib. II. Metaph. *Εξ ὧν τὰ ἄλλα ἤρτηται*, inquit, *καὶ δι' ὃ λέγονται*. Pro, *Εἰς ἡλικίας*, codex Ambr. legit, *Εἰς ἡλικίαν*. In eodem libro, *Μηδὲ πέρα Φήμης*, mutatur in, *Μηδ' ἕτερα Φήμης*. Ego malletm legere, *Μηδὲ παρὰ Φήμης*, ut sensus sit, *De fama hodie sermonem non esse amplius instituendum, eandemque sperandam*. Mox codex msc. Ambr. suauius, *τὴν τῶν βίων διαφορὰν*, legit. Pro, *τὰς ἀρετάς*, Manutius edidit, *τὰς ἀφετάς*. In msc. Ambr. pro eodem, *τὰ ἀνατα* legitur. Ego exinde legendum puto, *τὰ ὀνητά*. *Ονητὰ μέρη τοῖς ἀνονήτοις* opposuit Longinus. Mox lege, ut Tollo etiam aliquando uisum fuit, *τὰ δίκαια μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια*. Attica loquutio est, *Δίκαια καὶ δίκαια*, et, *δικαίως καὶ δίκως*. Aristophanes *Πλούτω*,

- - - *Ἡ γὰρ οἰκία
αὐτὴ 'στίν, ἣν δὲ χρημάτων σε τήμερον
μεσὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως καὶ δίκως.*

Adde ibi scholia p. XXV. Idem *Ἰππεύσιν*,

*Ὡ γερόντες ἡλιασά, φράτορες τριωβόλου,
οὐς ἐγὼ βόσκω κεκραγὼς καὶ δίκαια καὶ δίκαια.*

Etiam AEschylus *Χοηφόροις* uersu LXX. *δίκαια καὶ μὴ δίκαια* dixit. Potes et ibi scholia addere, si lubet, p. CCXXXI. Steph. ed. Latini eodem modo dicunt. Solinus cap. XXXI. *Fas atque nefas eodem animo ducunt*. Tacitus lib. XV. *annal. Per licita atque illicita focdatus*. Teren-

rentius Andria, *Quo iure, quaque iniuria.* Ante uocem
 ἡνδραποδισμένοι desideratur in msc. Ambr. uox εαυτοῦ.
 Consule ea de lectione Tollium. Deinde Manutius
 edidit, κατὰ τῶν πλησίων, quod neque ipsum ineptum est.
 EVstathius ad Od. E. p. ∞ CCCCXXXIX. τῷ δὲ πλησίῳ
 ἀπὸ εὐθείας κέκλιται τῆς Ο ΠΛΗΣΙΟΣ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολ-
 λαχοῦ φαίνεται, οὐ καὶ θηλυκὸν εὔρηται ἡ ΠΛΗΣΙΑ, ἥς χρησὶς
 καὶ παρὰ τῷ σοφοκλεῖ, [in Electra,] ἐν τῷ
 -- Παρούσης τῆς δε πλησίας ἐμοί.

Pro, Δαπανὸν ἔφην, Manutius edidit, Δαπανῶν. In msc.
 Ambr. Διαπανῶν habetur. Vtraque lectio posterior ui-
 tiosa est. Sed nec prima recte se habet, quum potius,
 Δάπανον ἔφην, scribendum sit. In eodem msc. legitur,
 Κράτισον εἰκὴ ταῦτ' εἶν. Lego, Κράτισον δ' εἴκει ταῦτ' εἶν,
 ut sensus sit, *Optima uidetur esse ratio, si haec omit-*
tantur. Deest ultima uox δοκεῖ in Ambr. libro. Paulo
 ante etiam, Ο τήν τε τοῦ ἄλλου, in eodem legitur. V-
 trumque male se habet. Forte tamen pro, ὡς ἡμῖν, sub-
 stituendum est, ὡς ὦμην, et sic uox δοκεῖ e glossa est.
 Comicus βατράχοις,

-- ἀλλ' ὥμην ἂν
 αὐτὸν αὐτὰ ληθεῖν.

Nec tamen ita nihil in Longino deest, nisi abruptum
 & inconcinnum eleganti huic ὑπομνηματίῳ colophonem
 Longinum imposuisse dicamus. Αρκεσεὶ δὲ ταῦτα, μὴ
 μέγας κνίσῃ.

Atque haec fere sunt, quae, e schedis B.
 Fratris paulo, quam constitueram, longius
 eruta, in lucem edo, Vestrisque, ingenuarum
 artium Candidati, studiis ultro libenterque
 offe-

offerro, atque trado. Longinum de sublimitate stili scribentem, collatis codicibus, et habita capitem ratione, huc usque vobis proposui, et fontes unde quaeque dimanarunt, sedulo diligenterque sum confectatus. Restat nunc alia sublimitas, qua fretus Ennius, tollere se humi uictorque Virorum per ora uolitare nunquam dubitauit. In arduo nempe posita est gloria, neque humiles, terraeque allisae, animae capere eam possunt. At Vos, o Nostri, agite, agite inquam, Viri non minus, quam iuvenes, cum hac in Academia, tum alibi locorum, commorantes, mihiue doctrinae, diligentiaeue, laude commendatissimi, et parate Vobis lauream, nullo temporum interuallo uiriditatem amissuram. Esto, eam in sublimi esse positam, atque in excelso loco collocatam. Ad altiora, et splendorem, maiestatemque, ingenuis studiis conciliandam pariter, atque tuendam, nati sumus, ipsumque Numen, quod sublimis, secundum Poetam, os nobis dedit, coelumque tueri, atque erectos uultus ad sidera tolle.

tollere praecepit, magnum atque excelsum
 aliquid spirare nos uoluit. Ad sublimitatem
 hanc modesta, et mediocri eruditione, quae,
 sapientissimo ipsius Socratis arbitrio, sufficit,
 tanquam idonea uia, peruenire quis potest.
 Hoc ergo reputate animis, Humanissimi
 Viri, meque aequissimo praemiorum iudi-
 ce, et arbitro, partas iam dudum laudes augete
 feliciter, nouique tituli accessione amplifica-
 te. Ad me quod attinet, omnia, quae a me
 proficisci possunt studia, officiaque, quouis
 et tempore, et loco, prompta parataque Vo-
 bis spondeo: tantum adeste, et experimini,
 ac certamen subite, nec spem modo, sed fi-
 duciam quoque honoris, ut plane dicam, in
 Philosophia summi, rite, si tempus appetit,
 Vobis impertiendi, multo certissimam capite, ne-
 que uel de singulari Ordinis beneuolentia, uel de
 propensissimo meo in Vos animo unquam dubi-
 tate. Etenim omnibus modis enitar, atque ela-
 borabo, ut commoda, atque ornamenta Vestra,
 per me, pro eo, ac par est, auctum iri, haud dif-
 ficulter intelligatis. P. P. Ipso Epiphaniarum
 anniversario sacro. c13 1200XI.

Schurzfleisch, Heinrich Leonhard,

Decanus Ord. Phil. in Acad. Wit. H. L. Schurzfleisch et ingen. art.
Candidatis salutem dicit, iisdemque Dionys. Longinum peeri hysus ad fidem
codd. a J. Tollio omissorum recensitum ... consecrat

Witteberga 1711

4 Diss. 223#Beibd.15

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10645127-6

VD18 11602031-001